Virginia Prescură

Nonconformist

Hai, să-mi bag piciorul!

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PRESCURĂ, VIRGINIA
Nonconformist: Hai, să-mi bag piciorul! / Virginia Prescură. - Otopeni : Letras, 2024
ISBN 978-630-312-424-7

Copyright 2024, Virginia Prescură
Această carte este protejată de legea dreptului de autor.
Carte distribuită de www.piatadecarte.net,
email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844
Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,
pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro
Editura Letras / www.letras.ro
contact@letras.ro

Cuprins

Introducere 7

Capitolul 1

– Huston, we have a problem cu echilibrul! 12

Capitolul 2

– Școala vieții sau cum să fii popular fără să vrei 33

Capitolul 3

– Îndrăgostească la primul pas... nesigur 58

Capitolul 4

– Zborul și căderea. Succes și încercări 82

Capitolul 5

– Ghid de depanare: o odisee pe un picior și jumătate 104

Capitolul 6

– Filozofia unui pantof 125

Epilog

Hai, să-mi bag piciorul și mai tare! 134

Mulțumiri 136

Introducere

Dacă viața îți dă lămâi, cere și tequila!

„Dragă cititorule”... Doamne, cât de mult mi-am dorit să zic asta!

Bine ai venit în universul meu, un loc unde „normalitatea” e o noțiune fluidă, mai mult ca un balon cu heliu pe punctul de a exploda. Dacă aș avea un leu pentru fiecare etichetă pe care am primit-o, aș putea cumpăra o insulă privată – bine, poate nu chiar, dar măcar un scaun confortabil pentru a mă așeza și a râde de toate întâmplările vieții mele.

Povestea mea e ca o piesă de teatru cu mai multe acte – uneori tragicomedia perfectă, alteori un one woman show în care eu sunt atât protagonistă, cât și regizoare. Am fost un copil „altfel”, dar în loc să mă fac mică și să mă ascund, am transformat durerea în umor și am învățat să dansez pe ritmurile ciudate ale vieții. Știți ce se spune: „Cine are o proteză, are și o poveste!”.

Fiecare întâmplare din viața mea, fie că e vorba de momente jenante, aventuri nebunești sau provocări întâmpinate pe drum, m-a sculptat în ceea ce sunt astăzi. Am învățat că adevărata forță nu vine din lipsa obstacolelor, ci din abilitatea de a râde în fața lor. M-am cățărat pe munți, am călătorit prin orașe și țări străine și, da, am avut și câteva căzături epice, dar, indiferent de situație, am învins. Am învins așteptările, am învins judecățile și, cel mai important, am învins frica.

Am ales să scriu această carte nu doar pentru a împărtăși povestea mea, ci și pentru a arăta că, în ciuda etichetelor și a dificultăților, viața poate fi trăită cu umor și curaj. Vreau să inspir pe alții să își găsească vocea, să nu se lase definiți de nimic și să transforme provocările în oportunități. Această carte este un manifest al absurdului, un strigăt de libertate și, în același timp, o invitație de a râde alături de mine.

Pentru mine, normalitatea nu este să te conformezi așteptărilor altora, ci să îți creezi propriul drum, cu toate momentele stânjenitoare și pline de umor care vin la pachet. Viața este ca un spectacol de stand-up: trebuie să ai curajul să îți spui povestea și să râzi de tine însuți.

Așadar, pregătiți-vă să vă alăturați călătoriei mele pline de umor, autoironie și, desigur, lecții despre cum

să trăiești viața pe termen lung, în ciuda provocărilor. Hai să ne îmbarcăm în această aventură și să demonstrăm că, în ciuda tuturor etichetelor, eu sunt normalitatea în viziunea mea.

Țin’te bine, dragă cititorule! Ai aici un manual de utilizare al unui corp nonconformist! E ca la IKEA... Iar dacă citești asta înseamnă că ești fericitul posesor al unui corp de invidiat sau faci parte din clubul celor pentru care mersul în linie dreaptă e opțional. În acest „manual” vei găsi:

1. Instrucțiuni de asamblare: Ups! Prea târziu! Și totuși, cine are nevoie de instrucțiuni când poți improviza?!

2. Ghid de depanare pentru momentele în care corpul tău decide să își dea update fără să te anunțe.

3. Sfaturi și trucuri: cum să transformi o căzătură într-o mișcare de dans și alte abilități esențiale de supraviețuire.

4. Garanție: expiră la naștere, dar stai liniștit că vine cu opțiunea de a da upgrade la modelul „Atitudine pozitivă Pro Max”.

Bine ai venit în lumea mea! O lume unde gravitația e mai mult o sugestie decât o lege, unde normalitatea este un concept misterios și unde fiecare capitol reprezintă o aventură într-o lume proiectată pentru

bipezi standard. Dacă ai deschis acest manual, este posibil să:

a) Ai o dizabilitate și cauți un companion care să îți confirme că nu ești singurul nebun de pe planetă. Iar empatia e atât de rară uneori, ca un unicorn pe bicicletă.

b) N-ai nicio dizabilitate, dar ești curios să afli cum e viața de „pe cealaltă parte a rampei de acces".

c) Ai luat cartea din greșeală, crezând că e un ghid de fitness. Nu e, dar o să fie... fitness pentru mușchii feței de la atât râs.

Indiferent de motivul pentru care ai intrat în posesia acestei cărți, amintește-ți, dragă posesor de corp nonconformist și nu numai, că în timp ce alții aleargă prin viață, tu ai privilegiul de a o experimenta într-un ritm unic. Ce fericire, nu ești banal! Cinstește-ți corpul! Iar dacă viața îți trântește lămâi, nu cere doar tequila, cere și sare, și poate chiar și un chelner arătos care să îți aducă toate astea la pat. Dacă tot ai un corp și o minte rebele, de ce să nu profiți și de avantajele acestora?

Cum să folosești acest manual? Citește-l, evident! Râzi! Dacă nu râzi, mai citește-l o dată, până când hohotele ajung să îți deranjeze vecinii. Te avertizez că poate stârni reacții neașteptate, zâmbete până la urechi, hohote în momente nepotrivite și, cel mai important, dorința de a vedea partea amuzantă a vieții.

Așa că hai să întoarcem pagina... Bine ai venit în lumea dizabilității cu stil!

Capitolul 1 – Huston, we have a problem cu echilibrul!

Motto: Gravitația este opțională

Cum să îți anunți părinții că vrei să fii supererou?

Dragă cititorule, știi cum unii copii vin pe lume cu o poveste simplă de genul „mami și tati s-au iubit foarte mult”? Ei bine, povestea mea începe mai degrabă ca un episod din „Dosarele X” combinat cu o telenovelă medicală.

Totul a început când mamei mele, în timpul sarcinii, i s-a dat rolul să joace în propriul ei film de acțiune, intitulat „Radiografii în exces: ce ar putea merge prost?”. Aparent, răspunsul la această întrebare era „multe”.

Mama s-a îmbolnăvit de plămâni în timpul sarcinii, iar doctorii, în înțelepciunea lor infinită din vremurile acelea, au decis că modul cel mai bun de a diagnostica o problemă pulmonară la o femeie însărcinată este să

o supună la o serie de radiografii. Pentru că, evident, nimic nu spune „grijă prenatală” mai bine decât o doză sănătoasă de radiații, nu-i așa? Well, așa era moda vremii. Știm bine cum erau tratate gravidele, în general, și bolnavii când mergeau la medici pe vremea lui nea Nicu...

Rezultatul? Un diagnostic pentru mama și un bilet de loterie genetic pentru mine. Doctorii, în stilul lor caracteristic de a oferi vești proaste într-un mod cât mai vag posibil, au anunțat-o pe mama că s-ar putea să fiu surdă sau mută. Aparent, ideea că aș putea avea probleme locomotorii nici măcar nu le-a trecut prin cap. Surpriză! Și ce ușurare... Dar aici vine partea frumoasă a poveștii: mama, această supereroină în devenire, a decis că, indiferent de rezultat, meritam o șansă la viață. Am fost un copil dorit. A visat că o să aibă un băiat... Așa că, în ciuda predicțiilor sumbre și presiunii de a renunța la sarcină, a ales să mă păstreze. Cred că putem fi cu toții de acord că a fost o decizie excelentă, nu-i așa? (Dacă nu ești de acord, probabil că ai deschis cartea greșită, prietene!)

Aparent, am decis să vin pe lume ca o răzvrătită încă din prima clipă. În timp ce alți bebeluși primeau note ca niște mici olimpici ai nașterii, eu am decis să fiu misterioasă. Nicio notă, nicio etichetă, doar eu, în toată splendoarea mea enigmatică. Nici băiat n-am fost, dar am compensat pe parcurs...

Mama, sărmana, probabil visa la acel moment magic când își va ține bebelușul perfect în brațe pentru prima dată. În schimb, a primit... ei bine, pe mine. Imaginați-vă scena:

Mama (privind în pătuț): Oh, mica de ea... stai puțin. Ce sunt astea?

Boom! În loc să se bucure de momentul ăla dulce ca de prima întâlnire, s-a trezit având o criză de plâns demnă de un Oscar. Tragedie! Motivul? Doi mici „pistrui" misterioși pe obrăjorul meu, care s-au dovedit a fi nimic mai mult decât niște resturi de la naștere pe care moașa uitase să le șteargă. Aparent, standardele de curățenie în maternități erau la fel de înalte ca și notele mele inexistente.

Stați, că devine și mai bine! Pentru că nu putea înțelege de unde am moștenit pistruii, în disperarea ei de a-și „curăța" bebelușul a recurs la cea mai sofisticată metodă medicală cunoscută omenirii: sfântul scuipat. Da, ați auzit bine. Primul meu „tratament" a fost o combinație de salivă maternă și frecat energic. Hei, cel puțin am început viața cu un sistem imunitar bine antrenat, nu?

Și când credeați că drama s-a terminat, m-a desfășat și a început să își facă inventarul. Știți, ca orice mamă normală care numără degetele bebelușului de parcă ar fi bani la sfârșit de lună. Și iaca surpriza cea mare:

Piciorul drept? Flasc, stând într-o poziție care sfida toate legile anatomiei.

Piciorul stâng? Cu o „lăbuță” strâmbă care părea să spună: „Hei, am stat nouă luni înghesuită într-un apartament cu o singură cameră, la ce te așteptai?”. Atitudine de divă, dom’le! Practic, am venit pe lume ca un mic contorsionist involuntar. Mama probabil se gândea că a dat naștere următorului star de la Cirque du Soleil, nu unei fetițe obișnuite. Primii pași în lumea dizabilității! Bun-venit pe lume sau cum să îți faci o intrare memorabilă fără să încerci! Universul și infinita sa înțelepciune m-au trimis pe Pământ cu un mic twist. Mi-am primit kitul de asamblare, ce-i drept, fără instrucțiuni. „Ia d’aci niște picioare!”, pare că a zis Universul, „vezi tu ce faci cu ele, vezi tu cum le ajustezi, cum le configurezi. O să îți ajute mai târziu când o te joci Lego. Vreau să atingi cel mai înalt nivel de pragmatism!” Well! Nimic nu te pregătește mai bine pentru viață decât o criză existențială servită la tavă odată cu primul scâncet. În timp ce ceilalți bebeluși se luptau cu dileme profunde despre cum să facă rost de lapte și mai mult somn, eu mă aflam deja în mijlocul unei crize filozofice...

Am acceptat provocarea și dacă am primit acest kit de asamblare unic, măcar să fac ceva folositor sau chiar spectaculos cu el. Așa că am ales să trăiesc, și nu oricum, ci cu stil și o cantitate ridicolă de autoironie.

Mi-am zis că dacă tot trebuie să navighez prin viață cu niște picioare parcă proiectate de un arhitect beat, măcar să o fac in style! Și, cine știe, când omenirea va decide că trebuie să colonizeze Marte și va descoperi că gravitația de acolo face lumea să meargă ciudat, eu voi fi expertul suprem în „mers marțian”.

Nu sunt stricată, sunt ediție limitată!

Dar știți ce? În ciuda acestui început dramatic (sau poate tocmai datorită lui), am dovedit că aparențele înșală. Poate că nu am primit notă la naștere, dar vă promit că am compensat cu vârf și îndesat în anii ce au urmat. Pentru că, hei, cine are nevoie de o notă când poți să-ți scrii propria poveste?

În următoarea parte, o să explorăm cum aceste prime momente „unice” au fost doar începutul unei vieți pline de surprize, provocări și, bineînțeles, mult umor. Pregătiți-vă pentru povestea unui copil care a decis că, dacă tot a intrat în viață cu stângul (și cu dreptul strâmb), măcar să facă din asta un dans memorabil!

*Bun-venit în familia disfuncțională! (sau cum să crești un copil cu dizabilități: ediția „ce să nu faci”)

O să încep prin a vă prezenta familia mea extinsă, un grup de oameni care ar putea concura cu succes pentru titlul de „cea mai puțin pregătită familie pentru un copil cu dizabilități”.

În colțul drept, avem bunicii din partea tatălui, două exemplare rare de „Homo sapiens răcoros” (adică reci ca ghețarii din Antarctica). Acești doi indivizi remarcabili au decis că modul cel mai bun de a întâmpina un nou membru în familie e să... nu o facă deloc. Aparent, eu nu eram exact nepoata pe care și-o doreau. Surpriză, surpriză!

Bunica mea, în special, era o sursă nesfârșită de „încurajare”. Favorita mea era: „De ce să o mai trimiți la școală? O chinui degeaba. Lasă că dacă fratele ei o să lucreze, o să aibă și ea ce mânca”. Evident, bunica visa la o carieră strălucitoare pentru mine ca... mobilă de bucătărie, probabil.

Primii mei ani din viață (și nu numai, dar în special primii) i-am petrecut fuga-fuguța pe la spitale. Intervenția x, intervenția y, să mai reparăm pe ici, pe colo ce se putea sau, cum aș spune eu, „să le dau material de cercetare și pentru experimente medicilor”, cum ar spune mama, „eram disperați și nu știam încotro să o mai apucăm”.

Copilăria, acea perioadă magică atunci când cei mai mulți copii colecționează amintiri din parcuri și de la petreceri de ziua de naștere. Eu? Ei bine, am colecționat o impresionantă serie de experiențe medicale și paranormale, thanks to părinții mei devotați

și disperarea lor de a mă „repara” și de a-mi face un bine.

Am menționat deja că am fost mai mult prin spitale decât prin locuri de joacă. Cred că asistentele mă știau mai bine decât învățătoarea mea. Dar asta era doar încălzirea pentru adevărata aventură care se pregătea să vină.

Într-o zi, părinții mei au decis că medicina convențională nu e de ajuns. Era timpul să apelăm la forțe superioare. Și așa am ajuns într-un „campus spiritual” condus de niște așa-ziși preoți făcători de minuni prin comuna Smeeni, din județul Buzău. Aparent, ei aveau puterea de a repara orice, de la un picior nefuncțional până la nota 4 la matematică (deși, pentru ultima, cred că ar fi fost nevoie de o minune și mai mare).

Acolo, am asistat la un spectacol demn de Las Vegas, doar că în loc de magicieni în costume strălucitoare, aveam preoți în robe sobre care lipeau monede pe cruci. Evident, era o „minune”. Cine ar fi crezut că Dumnezeu e atât de impresionat de trucuri de magie de doi bani? Eu suspectez că exista un mecanism magnetic în interiorul crucilor, dar, hei, cine sunt eu să pun la îndoială puterea divină a magnetismului? Noi și o țară întreagă care ne adunaserăm acolo ne-am transformat și în cărăuși de apă sfințită. Se tăvăleau toți

prin nămolul rezultat de la scurgerea apei din izvor, care mai de care mai disperat să se vindece de diverse. Cărau butoaie întregi de la izvoare „tămăduitoare”, de parcă apa de la robinet ar fi fost inventată de diavolul însuși. Au adus atâta apă sfințită acasă, încât cred că am avut cea mai binecuvântată toaletă din tot județul. Din când în când, ai mei se mai întrebau unul pe celălalt dacă se vede vreo schimbare, sperând ca miracolul să apară conform reclamei care i se făcuse locului de tămăduire.

Nu ne-am oprit aici.

Piesa de rezistență a fost vizita la bioenergetician. Acest Yoda modern al energiilor subtile urma să mă „regleze” cu puterea mâinilor sale magice. După ce a dat de două-trei ori din mâini deasupra mea (probabil încercând să prindă postul de radio potrivit), am leșinat. Părinții mei au fost impresionați: „Uite ce putere are!”. Eu? Eram mai degrabă impresionată de capacitatea mea de a-mi reține râsul atât de mult, încât să leșin. Desigur, m-am trezit la fel de „nereglată” ca înainte. Aparent, corpul meu era mai încăpățânat decât credeau ei și a refuzat să se conformeze la energia bio-whatever.

Privind înapoi la toate aceste experiențe, nu pot să nu fiu uimită de devotamentul părinților mei. În disperarea lor de a mă „vindeca”, au fost dispuși să

creadă și să încerce orice. De la medicină de ultimă oră până la ritualuri care păreau desprinse dintr-un film prost cu vrăjitoare, ei au făcut totul.

Data viitoare când vă simțiți „stricați" sau „nereglați", amintiți-vă că s-ar putea să fie nevoie doar de un preot cu o cruce magnetică sau de un bioenergetician cu mâini magice pentru a vă face să apreciați normalitatea vieții de zi cu zi.

În ceea ce mă privește, am învățat să apreciez eforturile bine intenționate ale părinților mei, chiar dacă uneori erau mai mult comice decât eficiente. Și cine știe? Poate că toată acea apă sfințită chiar a avut un efect. Nu m-a „reparat", dar m-a ajutat să-mi cultiv un simț al umorului ce s-a dovedit a fi cel mai bun medicament pentru toate.

Nu aveam mult după o intervenție bilaterală la șolduri când, pe o caniculă ce ondula asfaltul, bunicul meu, inspirat probabil de emisiunile Do It Yourself de la TV, a decis că poate să mă „repare". În timp ce doctorii încercau să-mi corecteze șoldurile prin intervenții chirurgicale și fixare în ghips, tataie a decis că el știe mai bine. Imaginați-vă scena: eu, proaspăt operată, cu șoldurile fixate în ghips, și tataie decide că e momentul perfect pentru o mică sesiune de „hai să vedem ce-i acolo". M-a pus pe masa din bucătărie (pentru că, evident, acesta este locul ideal pentru

examinări medicale amatoricești) și a început să-mi „ajusteze” ghipsul. De ce? Pentru că aparent mirosea. Ei bine, bunicule, știi ce altceva mai puțea? Ideea ta!

Așa că, dragă cititorule, dacă vreodată te simți nesigur în abilitățile tale de părinte sau bunic, amintește-ți povestea mea și gândește-te: „Cel puțin nu sunt ca ei!”. Sau, cel puțin nu mai trăim în vremurile acelea. Vezi? Deja te simți mai bine, nu-i așa?

Cum să crești un copil „altfel” (sau cum să subestimezi un copil și să obții exact opusul)?

Dragilor, țineți-vă bine, pentru că acum intrăm în teritoriul fascinant al „cum să crești un copil nonconformist fără să-ți dai seama”. Spoiler alert: bunicii mei au excelat la acest capitol!

Imaginează-ți că ești un copil cu dizabilități locomotorii, înconjurat de adulți care par să aibă un doctorat în „cum să subestimezi un copil”. Bunicii mei, aceste minunate specimene de negativitate ambulantă, au decis că modul cel mai bun de a mă crește e să-mi reamintească în mod constant cât de „nebună” și „needucată” sunt. Pentru că, evident, nimic nu motivează mai mult un copil decât să i se spună că e incompetent, nu-i așa? Familia! Acel grup de oameni care te iubesc necondiționat... sau cel puțin așa spune broșura. În cazul meu, „iubirea necondiționată” a

bunicilor mei venea cu mai multe condiții decât un contract de telefonie mobilă.

Bunicul, marele contabil al curții. Acest om minunat avea un talent unic de a transforma orice activitate într-o lecție de matematică. Cireșele din copac? Mai bine păzite decât rezervele de aur ale Băncii Naționale. Ce urmează e halucinant:

Bunicul (numărând cu atenție): „Unu, doi, trei... optzeci și șapte de cireșe”.

Eu (încercând să par inocentă): „Băi, tataie, ce ochi buni ai!”.

Bunicul: „Mâine-dimineață să fie tot optzeci și șapte, ai înțeles?”.

Evident, dacă a doua zi lipsea o cireașă, era clar vina mea. Pentru că, desigur, cine altcineva ar putea fi vinovat? Păsările? Gravitația? Nu, nu. Doar nepoată-sa cea strâmbă, care aparent avea superputeri secrete de ninja atunci când venea vorba de furat fructe. Se pare că orice lucru bun pe care l-aș fi făcut era oricum diminuat de unul nasol... că, de, nu e normal ca un copil să facă boacăne...

Stați că devine și mai interesant!

Fratele meu, mai mare cu șapte ani și aparent singurul capabil să scape de acuzațiile bunicilor, când

m-am născut eu, tocmai pășea în prima zi de școală. Practic, eram ca doi astronauți trimiși în misiuni complet diferite: eu abia învățam să-mi controlez propriile membre, în timp ce el explora deja galaxia educației și apartenenței la grup.

Fratele meu, acest erou nerecunoscut, a decis că dacă tot are o soră mai mică, măcar să o facă cool. Așa că m-a luat cu el peste tot, inclusiv la discotecă. Da, ați înțeles bine. Eu, în clasa a patra, frecventam deja cluburile de noapte. Se uitau toți ciudat și cu admirație în același timp când băgam o schemă de-ale lui Michael Jackson. Eram și fandosită rău, cu fesul pe cap... Bineînțeles, pe la ora 23:00 deja dormeam fericită pe boxe, în timp ce restul abia începea petrecerea. Eram precum Cenușăreasa, doar că în loc să fug la miezul nopții, deja erau șanse bune să fiu în al treilea vis. Acum când am crescut, înțeleg că eram un pretext bun pentru frate-miu în fața familionului să poată ieși la discotecă, că, vezi dom'le, e cu mine și nu are ce să se întâmple. Plus că banii pe care îi primea pentru distracție erau la dublu. Well, și eu aș fi făcut la fel în locul lui. Găsise modul lui de a fi rebel. Și asta e și explicația pentru care mă regăsesc mai mult într-un grup de băieți decât de fete. Așa am crescut, printre băiețași, în gașca lui frate-miu.

Și aventuri avem câteva. Cu frate-miu eram parteneri de exploatat cele mai periculoase locuri de pe

râul Olt și de străbătut pădurile în lung și-n lat. Aparent, dizabilitatea mea era văzută mai degrabă ca un bonus de dificultate în aceste expediții. Fratele meu mă lua pe bicicletă și plecam în explorări demne de Indiana Jones. Ne-am întors acasă teferi, dar nu nevătămați, și cu bicicleta ruptă în două. Un umăr sărit din locul lui la mâna stângă în cazul meu, iar frate-miu julit și rupt de ziceai că au tras șacalii bucăți de piele din el.

Într-o zi memorabilă, am decis să cucerim Caracalul (pentru că, evident, orice copilărie normală include o expediție cu bicicleta într-un oraș la 20 de kilometri distanță).

Pe drum, frigul m-a pocnit atât de tare, încât am avut o urgență digestivă de proporții epice. Norocul nostru că pe drum am întâlnit un prieten de-al fratelui meu, care a văzut că dârdâiam de frig și s-a oferit să mă îmbrace în uniforma de polițist a tatălui ori a unchiului său, nu-mi mai amintesc acest detaliu și nici de ce dracu' căra uniforma aia după el, dar așa am ajuns eu să trăiesc visul oricărui copil: să mă confrunt cu o nevoie fiziologică urgentă îmbrăcată în uniformă de polițist, undeva pe marginea drumului către Caracal. Dacă asta nu e o metaforă pentru viața mea, nu știu ce e.

Într-o zi, veneam de la școală, îmbrăcată în eternul trening – uniforma neoficială a tuturor copiilor din

provincie. Nimic nu prevestea că eram pe punctul de a mă îmbarca în cea mai mare aventură a vieții mele de până atunci. Îl văd pe fratele meu, Adi, urcându-se într-un autobuz plin de tineri zgomotoși și entuziaști. Era ca și cum aș fi privit o navă spațială pregătindu-se de decolare, iar eu eram E.T. rămas pe Pământ.

„Un' te duci?", l-am întrebat, cu ochii mari cât cepele (de Buzău, desigur, că suntem patrioți locali).

„La București, pentru un concert cu campania electorală", mi-a răspuns el, cu un aer de importanță care m-a făcut să-mi doresc instantaneu să fiu parte din acea aventură.

„Așteaptă-mă aici", i-am zis eu. „Vin acuși!"

În acel moment, am luat o decizie care ar face orice părinte să-și smulgă părul din cap: am hotărât că trebuie să merg și eu. Fără mâncare, fără schimburi, fără permisiunea părinților. Doar eu, treningul meu fidel și o dorință arzătoare de aventură.

M-am întors acasă într-un suflet, am anunțat-o pe mama că voi pleca împreună cu Adi sau „nu se mai înțelege cu mine" (ah, marile amenințări ale copilăriei!), iar înainte ca ea să apuce să spună „nici gând!", eram deja înapoi în autobuz, promițându-i lui Adi că voi fi mai cuminte decât un șoricel într-o fabrică de brânză.

Și așa a început marea mea escapadă politico-muzicală. Eu, o fetiță de clasa a patra, înconjurată de adolescenți și tineri adulți care scandau lozinci politice de parcă ar fi fost versurile celui mai tare hit al momentului. Nu înțelegeam mare lucru, dar entuziasmul era contagios. Mă simțeam ca un spion infiltrat într-o misiune secretă – Agentul Trening în misiunea „Salvați concertul!”.

Pe drum, foamea și-a făcut simțită prezența. Pachetul lui frate-miu – două ouă ochiuri între felii de pâine de casă – a devenit brusc cel mai rafinat fel de mâncare pe care l-am gustat vreodată. Dacă m-ar fi pus mama să mănânc asta acasă, aș fi făcut o criză demnă de un Oscar. Dar aici, în autobuzul libertății, era ca și cum aș fi mâncat la un restaurant cu stele Michelin.

Odată ajunși la București, totul a devenit o feerie de sunete, culori și emoții. Concertul era în toi, iar eu, micuța revoluționară în trening, eram în al nouălea cer. Gașca lui frate-miu avea grijă de mine cu rândul, de parcă aș fi fost mascota lor norocoasă.

Mi-amintesc că la miezul nopții a început să plouă, ca într-un film perfect regizat, în timp ce tocmai intrase pe scenă Phoenix. Dar ploaia nu ne-a oprit. Din contră! Era ca și cum cerul se alăturase petrecerii noastre, oferind efecte speciale gratuite. Acolo, în mijlocul unui ring de dans improvizat, un autobuz întreg de olteni,

cu stomacurile goale, dar inimile pline, dansau în ploaie. Eram uzi până la piele, obosiți, probabil și mirosind a adolescenți care au dansat toată noaptea (plus o fetiță în trening), dar mai fericiți și mai plini de speranță decât au fost vreodată.

Când m-am întors acasă, eram altă persoană. O revoluționară în miniatură, cu inima plină de muzică și capul plin de visuri mari. Sigur, am fost pedepsită pentru că am fugit de acasă (aparent, mama nu apreciază când copilul ei de 11 ani decide să devină activist politic peste noapte), dar a meritat fiecare secundă.

Dar știți care e partea cea mai „amuzantă”? În ciuda tuturor acestor aventuri în care fratele meu mă lua peste tot de bunăvoie, cumva, în ochii bunicilor, eu eram marele maestru Jedi care îl manipula. E drept că în escapada de la București m-am atașat ca o lipitoare, dar eram învățată ca pe oriunde e frate-miu să fiu și eu. Și eu, și frate-miu aveam nevoie de aceste evadări. Vă rog să observați că toate se întâmplau în afara curții. De ce? Pentru că la noi pe bătătură nu avea voie să calce nimeni. Nici chiar copiii vecinilor. Nu puteam să ne jucăm în curte cu cineva. Nu primeam musafiri. Singurii musafiri erau prietenele de pahar ale bunicii. Nu aveam voie nici pe stradă, dar ne făceam nevăzuți ori de câte ori găseam momentul, în special după-amiaza, când restul casei își făcea siesta. Așa că,

aparent, aveam puteri mentale incredibile. Eu eram de vină pentru tot. Pleacă Adi la discotecă: „Numai tu ești de vină, tu îi bagi în cap să mergeți la discotecă. Drac împielițat!”. Voia Adi să ia cheile de la mașina tatălui: „Numai tu ești de vină...”.

Fratele meu este fiul tatălui cu prima soție, ceea ce îl plasa automat pe primul loc în topul preferințelor bunicilor. Eu? Eram undeva între „musafir nedorit” și „anomalie genetică pe care trebuie să o tolerăm”.

În ciuda tuturor acestor dinamici familiale complicate, am ieșit din copilărie cu cele mai tari povești de spus la petreceri și cu abilitatea de a dormi oriunde, oricând, aptitudini care s-au dovedit extrem de utile mai târziu în viață. În loc să mă transform în copia perfectă a neajutorării pe care o prevedeau bunicii, am decis să le ofer acestora o lecție de karma. Cum? Le-am dat înapoi exact ceea ce semănau în mine. Așa că, dragii mei bunici, felicitări! Ați reușit să creați exact opusul a ceea ce v-ați propus. În loc de un copil docil și dependent, ați obținut o rebelă cu o atitudine de neînvins și un simț al umorului acid. Ups! Un copil care tot restul vieții a trebuit să trăiască pentru a demonstra. Să demonstreze că poate, să demonstreze că face mai mult, să demonstreze că este cineva și că contează.

Viața are un simț al umorului destul de interesant, vă voi împărtăși două momente „dulci” din relația noastră:

1. Moartea bunicului: știți cum majoritatea oamenilor jelesc la înmormântări? Ei bine, eu am decis să transform evenimentul într-o minipetrecere de revelion. Dacă altă dată n-a ales, cum s-a decis oare să ne strice și ziua de 31 decembrie? Pentru că, hei, dacă tot pleci din această lume, măcar să o faci cu stil, nu? Plus că eram sigură că bunicul ar fi apreciat ironia de a avea o nepoată „nebună" care dansează la propria lui înmormântare. (Notă: dansul era mai mult metaforic, având în vedere... știți voi, balansul.) Asta, după ce am ajuns la facultate și începuse să își pună toată speranța în mine că voi deveni asistentă și îi voi face injecții să îi prelungesc viața, în situația în care eu eram studentă la Asistență Socială...

—Nu, tataie, eu o să lucrez la primărie, nu o să fac injecții! O să îi ajut pe alții cu dizabilități! Matale ești sănătos!

2. Ultimele momente ale bunicii: aici am decis să fiu „bună nepoată" și să-i ofer ultima lingură de apă. Dar imediat ce și-a dat ultima suflare, mi-am luat la revedere cu un „scuze, am treabă la București!". Pentru că, evident, agenda mea de rebel ocupat nu putea fi întreruptă nici măcar de o înmormântare. În plus, eram sigură că bunica ar fi apreciat eficiența mea în a părăsi scena cât mai rapid posibil.

—Băi mamaie, și când mă gândesc că, dintre toți nepoții, eu sunt cea care seamănă cu tine atât de bine... Eh, măcar ți-am plimbat mutra de cutră moștenită prin America. America, fată! Tu înțelegi? America! M-am revanșat!

Acum, înainte să mă judecați prea aspru, amintiți-vă: acestea sunt reacțiile unui copil care a crescut fiind constant subestimat și criticat. Nu sunt mândră de aceste momente, dar ele fac parte din povestea mea și din lecțiile pe care le-am învățat despre cum să nu tratezi pe cineva cu dizabilități. Pe lângă asta, vă imaginați că nu aveau ceva doar cu mine, pentru că ei, purtându-se astfel cu mine, inevitabil erau în conflict și cu mama. Și ce e mai dureros pentru un copil decât să îți vezi mama în constant stres și contradicție cu cei care se presupune că ar trebui să îți furnizeze alinare; mama care oricum are o mulțime de lucruri la care să se gândească pentru puiul ei și se frământă să găsească soluții de toate felurile pentru a răzbi în viață, în ciuda tuturor piedicilor. În loc să i se ofere o mână de ajutor sau măcar o vorbă bună să poată trece altfel peste greutățile vieții, a fost lovită constant pentru o alegere care nu a fost a ei, ci a Universului.

Relația mea cu bunicii ar fi undeva între *un program intensiv de antrenament pentru viață* și o comedie absurdă. Faptul că m-au primit în viața lor mai degrabă din necesitate decât din dorință a devenit evident de la

o vârstă foarte fragedă, iar eu, ca orice copil, am perceput rapid ostilitatea lor, simțindu-mă ca un intrus pentru care nici măcar compasiunea nu era de la sine înțeleasă.

Ei, și de parcă era vreodată loc de victimizare! Nu, nu m-am înecat în tristețe, ci mai degrabă în furie. Pentru un copil, e mai ușor să te înrăiești decât să înțelegi. Așa că am transformat fiecare privire piezișă, fiecare cuvânt usturător într-o cărămidă solidă a propriei mele zidiri interioare. În scurt timp, am ajuns să mă definesc prin puterea de a răspunde lumii cu același „cald bun-venit" pe care l-am primit de la viață și, în mod special, de la bunici.

Da, fiecare zi era un antrenament intensiv – lecția de viață „cum să nu iubești prea mult, ca să nu te rănești". Mi-au oferit o fundație bine cimentată de suspiciune și o rezistență de fier la așteptările din partea celor din jur. Până la urmă, ironia sorții a fost că tocmai indiferența lor m-a învățat să nu cerșesc afecțiune de la nimeni. Am învățat că dacă accept să fiu un paria în propria familie, atunci, în lume, orice altă lovitură e un fleac.

Azi, când privesc înapoi, înțeleg că ostilitatea lor, deși m-a împins să-mi urăsc anumite zile ale copilăriei, a plantat totodată o rezistență pe care n-aș fi avut-o altfel. Poate că nimic din acea experiență nu a fost ușor, dar a fost, cu siguranță, eficient. Așa că, ironic,

le datorez „abandonul emoțional” pentru imunitatea mea actuală la orice fel de critică sau respingere.

Și, de ce nu, acum când mă uit la acei ani, îmi vine să le mulțumesc cu un zâmbet sarcastic și să-mi zic din nou: *Hai, să-mi bag piciorul!* că am ajuns bine și așa, în ciuda a tot ce-a fost.

Morala? Dacă trebuie să creșteți un copil dependent și neajutorat, faceți exact opusul a ceea ce au făcut bunicii mei. Sau mai bine nu încercați deloc să modelați un copil după propriile voastre prejudecăți. S-ar putea să vă treziți cu un nonconformist care vă dă lecții de viață când vă așteptați mai puțin. Oricum, simpla existență a unei persoane cu dizabilități în viața voastră este o lecție, dacă vă deschideți mintea și ochii, să vedeți, să îi înțelegeți, să îi îndrumați, să îi sprijiniți, să le dați aripi și să îi pregătiți pentru tot bullyingul ce urmează să îl primească în societate. Să îi pregătiți, da, nu să îi călițI!

Capitolul 2 – Școala vieții sau cum să fii popular fără să vrei

Motto: Cine are nevoie de educație fizică atunci când poți fi campion la scutiri medicale?

Mama știe mai bine cum să transformi educația într-un sport extrem.

După ce ți-am prezentat „echipa de suport" formată din bunicii mei, e timpul să-ți fac cunoștință cu adevăratul MVP al copilăriei mele: mama. Pregătește-te pentru o poveste despre determinare, perseverență și... multă, multă insistență educațională!

În timp ce tata era mai mult o figură mitologică – toată lumea vorbea despre el, dar puțini îl vedeau în realitate – mama a fost stânca mea, ancora mea și, ocazional, sergentul meu instructor personal. În timp ce tata colinda țări străine în căutarea banului (aparent, banii cresc în copaci în alte țări, cine ar fi știut?), mama a rămas acasă să se ocupe de educația mea, să mă facă OM! Și când zic „să se ocupe", vreau să spun că a

transformat învățatul într-un sport olimpic. Cafteli am încasat o droaie, cu tot ce există prin gospodărie: furtunul de udat în grădină, paleta de muște, codrul de săpun tradițional, cotoare de mături, coceni de porumb lăsați de căruțașii care își „parcau" vehiculele în dreptul porții când veneau sâmbăta la piață... Mi-am luat-o la greu. Morții ei de matematică!

Imaginați-vă următoarea scenă: eu, confortabil instalată în scaunul de la birou, visând la vacanță, iar mama, cu ochii strălucind de determinare, ținând în mână un manual și repetând mantra ei zilnică:

„Tu trebuie să înveți! Tu ești altfel, pentru tine va fi mai greu să-ți găsești de muncă, dacă nu înveți!".

Ah, nimic nu motivează mai mult un copil decât amenințarea subtilă a unui viitor în șomaj, nu-i așa? Dar știți ceva? În ciuda protestelor mele ocazionale și a viselor despre o viață de leneveală glorioasă, undeva, în adâncul sufletului meu răzvrătit, știam că mama avea dreptate. Într-o lume care abia aștepta să-mi pună etichete și să mă subestimeze, educația era superputerea mea secretă, arma mea împotriva prejudecăților. Așa că, în timp ce colegii mei se plângeau de teme și vise cu cărți de matematică ce îi urmăreau, eu am îmbrățișat (cu reticență la început, recunosc) acest maraton educațional. Pentru că, hei,

dacă tot trebuia să fac slalom printre obstacole în viață, măcar să o fac cu diplome fluturând în vânt, nu?

Mama, dacă citești asta (și știu că o vei face, probabil cu un dicționar alături, căutând greșeli gramaticale), vreau să-ți mulțumesc. Pentru fiecare „trebuie să înveți", pentru fiecare sacrificiu făcut. Ai avut dreptate – educația a fost biletul meu către independență și succes.

Ce-i drept, nu a trebuit să fac megaeforturi pentru a învăța, am avut talent. Eram atentă în clasă și învățam lecția de acolo. Acasă mai era nevoie să recitesc de două-trei ori și eram gata. Nu am tocit. Am avut și o memorie fotografică de excepție. Nu îmi explic cum am dezvoltat asta, să știu că pe pagina 3 a caietului sunt reperele cronologice despre autor și după cuvântul x urmează personalizarea lui Moromete... cert e că m-am descurcat. Un fel de Wikipedia, înainte să apară Wikipedia. În pofida celor povestite în capitolul anterior, de unde ați tinde să deduceți că eram oleacă plecată cu pluta, la școală nu au fost probleme majore cu mine. Doar mama se agita pe lângă mine de parcă aș fi fost un proiect științific pe cale să explodeze, în timp ce eu absorbeam cunoștințele ca un burete. Prima panică grozavă i-am dat-o mamei când am ieșit prima din sala de examen la trecerea dintr-a opta spre a noua... mai că îi venea să mă îndese înapoi pe fereastră în clasă ca să mai scriu, că „sigur mai e ceva de scris".

—Mamă, ai încredere! O să fie bine. Am scris tot! Gata, hai acasă, să așteptăm rezultatele!

La liceu s-au mai schimbat lucrurile. În continuare, notele erau bune, dar morcovul era intrat cu tot cu cotor că vine bacalaureatul.

Posibil să considerați că am trecut prin școală ca peștele prin apă, dar să știți că nu am primit tratament preferențial. Deși bunicii mei știau ei mai bine, în orice domeniu: „Îmi dădeau profesorii note de milă". Ori de milă, ori că îl știau pe tata. În fața lor, eu n-am avut niciodată vreun merit. Când începea anul școlar, primul lucru pe care îl stabileau ai mei cu dirigintele era să nu mă slăbească din nimic. Și al doilea: să îmi dea voie la toaletă când solicit, că sigur nu mint și îmi ia și mult până ajung la baie.

Dacă se întâmpla să intrăm la ore după profa de română, că, na, a fost coadă la merdenele... eu trebuia să relatez cea mai grea parte din lecție și restul colegilor întârziați să spună date despre autor. „Doamne, să nu ajungă la partea cu tema, că va trebui să îi zic că mi-au mâncat ortezele caietele!"

Braceyourself, că vine partea cea mai amuzantă: educația fizică. Aventuri în Absurdistan.

Ora minunată de sport. Acel moment magic când sala de sport se transformă într-un teatru al hormonilor

adolescenței, iar eu aveam cel mai bun loc din clasă – direct pe banca de „rezerve”, cu bilet permanent la VIP.

Vă întrebați care e absurditatea? Ei bine, n-am menționat încă faptul că mi se cerea să îmi aduc echipament sportiv chiar dacă eram scutită de-o viață la educație fizică și sport. Echipament sportiv? Pentru ce? Să număr stropii de transpirație ce curgeau de pe colegi? Sau să îmi etalez abilitățile... de stat pe bancă. Oare există medalii olimpice și pentru asta? Hmm... Era ca și cum i-ai cere unui pește să-și aducă bicicleta la ora de înot. Aș fi înțeles dacă sala ar fi dispus de vestiare și aș fi putut lăsa echipamentul acolo, dar să îl car în fiecare săptămână după mine? Nu-i de ajuns că aveam un mers debusolant și un ghiozdan mai mare decât mine, îndesat cu „minusculele” manuale care îi cocoșează și în ziua de azi pe copii (că nu s-a schimbat nimic)... trebuia să-mi aduc și echipament sportiv, ca să fac nimic. Măcar de s-ar fi gândit profesorul să adapteze niște exerciții și pentru mine...

Eh, le-am spus alor mei că trebuie să facă cumva să cheltuiască niște bani că e nevoie urgentă la școală de echipament sportiv.

Tata (mirat): Pentru ce?

Eu (râzând): Păi, vor să mă facă campioană la aruncatul cu privirea.

Din fericire, tata, acest cavaler în armură strălucitoare (sau mai degrabă în tricou, bermude și șlapi), a știut clar ce este de făcut.

Știa clar că o dată la două zile trebuie să treacă pe bicicletă proful de sport prin fața curții noastre. Trecea frecvent să-și cumpere sifoane de la răscruci. Nu știu dacă l-a pândit sau neșansa profesorului a făcut ca într-adevăr să dea nas în nas cu al meu părinte.

Tata: Bună ziua, domnule profesor. Putem discuta puțin despre fiica mea și ora de sport?

Profesorul (surprins): Desigur, dar...

Tata: Excelent! Acum, imaginați-vă că sunteți într-un scaun cu rotile și vi se cere să alergați 100 de metri. Cum vi se pare ideea?

Needless to say, după această mică „discuție” și un atentat de a-i da una în barbă profesorului, problema echipamentului sportiv a dispărut ca prin minune.

În liceu am trăit ca orice adolescent. Mă puteți considera un ghid de supraviețuire în jungla școlară. Cred că toți trecem printr-o formă de bullying în perioada aceasta. Evident, nici eu nu am fost scutită, deși ai tinde să crezi că lumea ar fi mai miloasă când vine vorba despre persoane cu dizabilități. O fi lumea, dar nu și copiii. Numai că aveam sânge în instalație și un miros dezvoltat în a depista fricoșii și nu mă lăsam

afectată. Eram călită de acasă... știți, bunicii... Iar la vorbă nu mă întrecea nimeni. Mi-amintesc că pe unul singur mi-a fost ciudă rău, pentru că simțeam cumva că îmi oferă o gratuitate... A aruncat un „ia uite, balerina-șchiopătina” și a intrat rapid în sala de clasă. Atât i-a fost mamei să audă când i-am povestit. A doua zi era cu mine de o mână și cu băiețică de cealaltă mână în drum spre directorul școlii. Pe drum am stabilit că îmi e de ajuns că i-am arătat eu cine e mama mea și că eu nu pot fi ca el. Am rugat-o pe mama să îl ierte pentru că sigur nu va mai face. Așa a și fost. O perioadă bună m-a ocolit, iar când ne-am mai mărit, ne și salutam.

În rest, orice remarcă cu privire la mersul meu colorat catalogându-l ca nefiind normal primea un răspuns gen „Mulțumesc. E coregrafia mea specială. Tu poți?”. Normal, un termen folosit de cei care încă n-au descoperit cât de plictisitor e să fii ca toată lumea. Și, până la urmă, cine stabilește normalitatea? Ce era normal acum un secol acum ni se pare anormal și viceversa! Într-o lume în care ni se pare normal să punem ananas pe pizza, cine suntem noi să judecăm ce este cu adevărat normal? Deci, what the fuck?!

În cazul meu, mai mult decât partea cu bullyingul m-au afectat emoțional preconcepțiile sau mai bine zis miturile urbane venite din partea unor experți într-ale vieții pe Pământ, de când cu dinozaurii. Mituri din

perioada cretacică ce m-au făcut să devin protagonista unor povești fantastice. Și am să vă enumăr aici câteva:

Mitul 1: Pedeapsa divină pentru păcatele părinților – în mintea unora, Dumnezeu are un sistem de puncte de loialitate, iar părinții mei au acumulat suficiente pentru premiul cel mare: un copil cu dizabilități.

Mda... tata a uitat să recicleze odată în 1987, iar mama a călcat într-o crăpătură din asfalt, evident că pedeapsa divină era inevitabilă.

Mitul 2: Copilul nedorit și blestemul dizabilității – aparent, unii colegi erau de părere (sau așa auziseră printre discuțiile din familiile lor) că nu am fost un copil dorit. Îmi și imaginez cum părinții mei în faza de procreare au completat un formular înainte de a mă concepe și au bifat caseta „Vrem un copil, dar nu prea mult".

Mitul 3: Poate cu acesta sunteți deja familiarizați – radiațiile de la Cernobîl au călătorit în timp și în loc să mă transforme în X-men m-au transformat în picioare low budget de tip Y, superputerile pe care nu mi le-am dorit. Ce-i drept, cum am și povestit aici, de vină sunt radiațiile, însă nu cele de la Cernobîl. M-am născut în '88, la doi ani după dezastrul de la nord de România.

Mitul 4: Că am ales această viață înainte ca eu să mă nasc. Fascinant! Îmi imaginez cum, din înaltul cerului,

cu un pix în mână și o agendă deschisă, am avut ocazia să completez și eu minunatul formular cosmic pentru a ajunge pe Pământ. „Să vedem... să mă nasc într-o familie de bogătași? Hmm, iahturi, vacanțe în Bahamas, petreceri elegante... prea plictisitor! Vreau ceva mai provocator! Poate un pic de haos, câteva zâmbete jenante și, de ce nu, o porție zdravănă de întrebări despre viață."

Deci, în loc să aleg confortul unui colț de paradis, am decis să mă arunc în nebunia asta. Ceva care să mă zdruncine bine, ca la următoarea rundă de reîncarnări să pot să-mi amintesc alegerea prostească pe care am făcut-o. „Când ajung acolo, o să mă gândesc de două ori înainte să aleg, poate chiar o vacanță pe o plajă însorită!"

În realitate, dragilor, cele relatate spun mai multe despre ignoranța și prejudecățile societății decât despre originile dizabilității mele. E ca și cum lumea preferă să creadă mai degrabă în niște povești fantastice decât să accepte purul adevăr. În cazul meu, am stabilit care e cauza dizabilității, dar sunt atâtea feluri de dizabilități în lume și tot atâtea moduri ca un organism pur și simplu să se dezvolte diferit. Și, până la urmă, nu contează de ce sau cum am ajuns așa, ci contează ce facem cu viața noastră de-acum înainte, pentru că dacă tot ne place să inventăm povești, măcar să fie unele în care persoanele cu dizabilități sunt niște forțe, niște

supereroi, nu victime ale unor basme. Cu siguranță, preferăm să fim protagoniștii propriei noastre povești decât un personaj secundar în nălucile altora.

Adevărul e că aceste preconcepții lasă urme adânci în psihicul unei persoane. E ca și cum ai purta un rucsac invizibil, plin cu pietre și vinovăție, rușine și îndoială, pe care unii le seamănă în tine fără să realizeze. Greutatea situației oricum există în fiecare dintre noi, iar toate aceste mituri nu fac decât să dezvolte anxietatea de a fi „o povară" pentru cei din jurul tău. În fond, cea mai mare dizabilitate nu este cea care se vede, ci incapacitatea de a vedea valoarea fiecărei ființe, indiferent de forma în care vine.

Revin. În liceu am început să îmi exprim abilitățile de lider și organizator. Eram șefa clasei și consideram că e de datoria mea să le ofer experiențe educaționale de excepție colegilor... ce, surprinzător, implicau mai puțin timp petrecut la ore și mai mult timp petrecut la bar în oraș. Glumesc, nu le impuneam eu asta. Ne puneam de acord, munceam în echipă, pentru că focurile adolescenței ne loviseră pe toți, nu doar pe mine. Dacă nu erau de acord, aveam partenera mea de chiul oricum. Cu Vali era ușor, așteptam să înceapă ora, apoi mă ridicam și îi spuneam profesorului că mă doare x, y, z și că trebuie să ajung acasă, dar nu pot să ajung fără ajutor, așa că o nominalizez pe Vali să mă ducă. Și pe acolo ne era drumul!

Așa am devenit expertă și în motivarea absențelor, și în arta subtilă a chiulului organizat. În fond, am transformat școala într-o experiență unică, demonstrând că poți avea note bune (lucru care nu îi determina pe profesori să intre la bănuieli că de la mine pornea nebunia) și un maestru al evadării creative. Pentru că, până la urmă, educația nu se referă doar la ceea ce înveți în clasă, ci și la abilitățile pe care le dezvolți pe parcurs. Iar eu am absolvit cu brio atât programa oficială, cât și pe cea a școlii vieții.

Albert Camus spunea: „Școala pregătește copiii să trăiască într-o lume care nu există". Curricula de liceu mi se pare irelevantă, nu te pregătește cu nimic pentru ce vrei să faci în viață și nici nu te ține în priză – plictisitor – dacă nu cumva vrei să devii filozof (am terminat la filologie). Îți dă doar un flavour din fiecare materie să poți să decizi dacă te coafează ceva pentru o potențială facultate. Și un adaos consistent de cultură generală, în caz că vrei să participi la „Vrei să fii milionar". Sunt nedreaptă! În școală am învățat ce înseamnă apartenența la grup și cât de important e să socializezi. În școală mi-am făcut prieteni și iubiți, tot în școală m-am descoperit pe mine. Apartenența la grup și partea de socializare pentru o persoană cu dizabilități pot fi de multe ori o mare provocare. Ah! Și tot școala m-a ajutat... să scriu cartea asta!

Facultatea! Marea evadare sau cum să îți convingi familia că ești capabil să supraviețuiești în jungla urbană. Cum să îi convingi că poți supraviețui fără să te pierzi, să mori de foame sau să fii răpit de extratereștri. În condițiile în care, în orașul natal, școala era la 300 de metri de casă și o bună perioadă din viață te-a dus mama la școală ca să îți care ghiozdanul, ba pe bicicletă, ba pe sanie. În condițiile în care acasă nu ridici un pai, mâncarea îți este servită, hainele îți sunt spălate etc. Ah, dulcea viață de acasă! Unde ghiozdanul tău avea propriul șofer personal (mulțumesc, mamă!), iar drumul spre școală era o aventură epică de 300 de metri. Cine ar fi crezut că într-o zi vei visa să schimbi această utopie cu... independența? Blasfemie! Dar iată-te aici, visând la marea evadare. București, acum vin! Doar că între tine și libertate stă un zid de îngrijorare parentală mai gros decât cartea de matematică pe care n-ai deschis-o niciodată.

După ce am absolvit liceul cu brio (și cu câteva diplome neoficiale în organizarea chiulului și degustarea ciocolatei calde), a venit momentul să-mi iau zborul spre marile aventuri ale vieții studențești. Doar că, aparent, familia mea credea că „a-mi lua zborul” însemna să mă mut de la un capăt al orașului la celălalt. La Slatina... de unde facultăți la Slatina, nu am aflat nici până azi.

—Vreau să merg la facultate, la București! Trebuie să ne precipităm ca să încep să depun dosarul pentru admitere.

Mama avea idei mai bune: „La Slatina! E aproape de casă!”.

—Ferească sfântul, mamă! Nu mă ajuți deloc! Ce facultăți sunt la Slatina?

—Detalii, detalii... Sigur apare una până la toamnă!

Era ca și cum trăiam într-un univers paralel, unde Slatina era noul centru academic al României, iar eu eram singura care nu primise de știre.

Și apoi au început întrebările. Oh, Doamne, întrebările! Era ca un interogatoriu FBI, doar că în loc să fiu suspectată de spionaj, eram suspectată de incapacitatea de a-mi spăla singură șosetele.

„Cine o să-ți spele rufele?” Aparent, capacitatea mea de a merge la facultate era direct proporțională cu abilitățile mele de spălătoreasă.

„Cine o să-ți facă cumpărăturile?” Pentru că, evident, Bucureștiul era cunoscut pentru lipsa totală a magazinelor alimentare și a serviciilor de livrare.

„E cam mare cheltuială, dacă nu o să ne descurcăm?” Da, pentru că viitorul meu academic valora mai puțin decât chiria la cămin.

Am realizat că logica și argumentele raționale nu funcționează, am scos arma supremă: amenințarea legală învelită în grija pentru viitorul meu.

Eu (cu o voce dramatică): „Vă dau în judecată!”.

Familia și tot neamul (șocată): „Ai înnebunit?”.

Eu: „Ați auzit bine! Până la vârsta de 26 de ani sunteți obligați să mă întrețineți în școală. E litera legii, oameni buni!”.

Și apoi am început tirada. Era ca un discurs demn de un avocat combinat cu un politician în campanie electorală:

—Nu vă gândiți că e vorba de viitorul meu? Nu vedeți cum sunt oamenii aici? Vreți să duc mai departe stilul vostru de viață? Nu vă gândiți că la București există șansa să întâlnesc și eu pe cineva drag sufletului? Practic, le-am prezentat un scenariu în care, dacă rămâneam în Slatina, aș fi devenit o bătrână singură, nerealizată, care își petrece zilele uitându-se pe geam și oftând după oportunități pierdute. Poate am exagerat puțin, dar, hei, situațiile disperate cer măsuri disperate! Și-n cele din urmă, abordezi elefantul din cameră: teama de răpiri extraterestre. Le amintești părinților că extratereștrii au standarde înalte. Nu răpesc pe oricine, știi? Trebuie să fii cel puțin capabil să-ți calci singur cămașa înainte să fii

considerat un specimen demn de studiat pe o navă spațială.

În cele din urmă, combinația de argumente logice, apel la emoție și o subită amenințare legală a funcționat. Familia a cedat, probabil realizând că era mai ușor să mă lase să plec la București decât să se confrunte cu un proces și cu perspectiva de a mă avea pe cap, frustrată și nerealizată, pentru următorii 60 de ani.

Trebuia să îi vedeți în febra *pregătelilor* pentru mutarea la cămin. Eu eram oripilată de gândul că va trebui să stau la cămin, dar pentru că abia ce reușisem să îi conving pe ai mei să mă lase să o întind de-acasă, n-am mai comentat nimic. Oricum, nu voiam să le pun pielea în saramură mai mult de atât, pentru că eram conștientă de ce eforturi și sacrificii se fac să pot sta la București. Campioana mea mondială la îngrijorare extremă – mama – a stabilit că mutarea mea la cămin este echivalentul mutării mele pe planeta Marte. Am plecat pe tren pregătiți ca pentru cel de al treilea război mondial. Știrile de la ora 5 îi spălaseră creierul mamei cum că mor de frig și de foame în căminele studențești. Inspirată de aceste reportaje alarmiste despre viața grea a studenților, a decis că eu voi fi excepția. Voi fi studentul care nu doar că va supraviețui, dar va și prospera în cămin. Așa că a împachetat. Și când spun „împachetat”, mă refer că am

golit toată casa. Cred că singurele lucruri pe care nu le-am luat cu noi au fost cada și aragazul, asta pentru că cine să le care pe tren și pe acestea? Piesa de rezistență a arsenalului nostru de supraviețuire? Plapuma cu fulgi de gâscă. Atunci când o așezi peste tine, trebuie să te rogi ca a doua zi să te mai trezești pentru că e atât de grea, încât îți taie respirația. Cu siguranță era plapuma pe care o cususe ea pentru fii-sa să i-o dea zestre când s-o mărita. N-a mai avut răbdare și a despachetat-o cu ocazia venirii în București. Perfect! Pe tot parcursul anului universitar, plapuma a fost cel mai scump și pufos obiect decorativ de pe dulapul din cameră. În cămin era o căldură pe care nici acasă nu o întâlnisem. Și unde mai pui că dacă tot m-am cazat prima în cameră, ai mei mi-au ales patul de lângă calorifer... M-am fiert timp de trei ani în cămin! Uneori, lecția nu e despre cum să supraviețuiești condițiilor grele, ci cum să supraviețuiești binelui intenționat, dar complet exagerat al părinților.

Oh, primul semestru la facultate! Sau „experimentul social: cât de mult poate petrece un student fără să pice toate examenele?”.

Vedeți voi, am descoperit rapid că facultatea vine cu o superputere incredibilă: libertatea de a nu merge la cursuri! Era ca și cum cineva mi-ar fi dat cheia orașului și mi-ar fi spus: „Distrează-te, dar nu uita să apari la

examene... eventual”. Și, boy, m-am distrat! În timp ce colegii mei conștiincioși își luau notițe, eu exploram fiecare colțișor al vieții de noapte din București. Cluburile din Regie? Le-am cartografiat mai bine decât Google Maps. Barul din spatele căminului? Eram practic mascota lor neoficială. Le câștigam toate concursurile de karaoke și beam moca și eu, și colegele.

Când, în cele din urmă, a venit vremea examenelor, am avut un moment de panică existențială. „Stai puțin”, m-am gândit eu, „la ce materie trebuie să scriu pe foaie?”. Era ca și cum aș fi încercat să rezolv un puzzle cu piesele lipsă și cu mâinile legate la spate.

Hilar este că, în ciuda nopților pierdute și a momentelor de glorie din lift, unde confundam profesorii cu colegii, „hei, amice, ai luat examenul la... oh, stai. Dumneavoastră sunteți profesorul cu care am susținut examenul? Ups”, am reușit nu doar să trec examenele, ci să-mi și mențin locul la buget. Eram ca un supraviețuitor al unui naufragiu educațional, agățându-mă de pluta salvării numită sesiune. În cel de-al doilea semestru mi-a venit trezirea, probabil și sătulă deja de atâtea paranghelii. M-am făcut fată serioasă. Numai când mă gândeam la posibilitatea vreunei restanțe și de a pierde locul din cămin mă lua cu fiori reci. Da, acel cămin pe care îl detestam la început. N-am terminat cu viața de student party-animal, dar am

învățat să le combin, pe-o parte distracția, pe de alta școala.

După ce m-am „deșteptat” (adică am realizat că poate ar fi o idee bună să și învăț ceva), am decis că e timpul pentru o nouă aventură. Și ce aventură mai bună decât să plec în Danemarca având o bursă Erasmus? Auzisem de această bursă într-o discuție aleatorie între colegele din camera mea. Mi s-a părut uimitor că îți dă cineva bani să te duci pe alte meleaguri pentru schimb de experiență. A doua zi am fost cu dosarul pregătit la secretariat. N-aveam tot ce îmi trebuie, bineînțeles. Am compus scrisoarea de intenție pe loc și-am depus-o. N-am avut așa viteză la scris în viața mea. Păi când e vorba de plecat? Dați-mi bursă să merg pe lună că vă fac cu mâna de pe satelit. Așa că am luat interviul!

Desigur, și de data aceasta, convingerea părinților a fost o altă poveste epică. Era ca și cum le-aș fi spus că plec pe Marte, nu în Viborg. „Cum să pleci atât de departe?”, se văita mama. „Cu ce o să trăiești acolo?”, se întreba tata. Le-am explicat că Danemarca nu e chiar la capătul lumii, doar la capătul Europei, dar pentru ei era ca și cum aș fi anunțat o expediție pe Everest.

Au început negocierile. Reluam povestea de la admiterea la facultate. Am implicat tot neamul (pentru că, evident, toată familia trebuia să-și dea cu părerea despre viitorul meu academic). Cum să ai oportunitatea

să faci acest schimb de experiență și să nu-ți dea voie părinții să pleci? Bine... voie și oleacă de bănuți. A decis tata – a vândut porcul din bătătură pentru biletele mele de avion. Așa că, practic, zborul meu spre Danemarca a fost sponsorizat de un porc sacrificat pentru cauza nobilă a educației mele internaționale.

Ajunsă în Danemarca, am descoperit că viața de student Erasmus e ca un vis frumos din care nu vrei să te trezești. Banii din bursă? Suficienți cât să trăiesc ca un mic rege (sau, în cazul meu, o mică regină daneză). Calitatea vieții? Mai bună decât în cele mai optimiste vise ale mele. Viața socială în Danemarca? Eu, mică, creață și brunetă, eram ca o apariție exotică printre giganții blonzi cu ochi albaștri. Era ca și cum aș fi fost un espresso într-o mare de latte. Și, surpriză, aveam priză la danezi! Aparent, regula opus attracts funcționează și în Scandinavia. Rupeam norma la distracție în fiecare joi seară la pubul din centrul orașului, unde de cele mai multe ori beam gratis. Aveau seri de karaoke și ca să te convingă să te faci de râs, te răsplăteau cu vouchere pentru bere. Când eram pe scenă, aveam fanii mei, o bere de la DJ, una de la admiratori, alta de la cântat... trăiam pe picior mare.

Despre partea academică. „Animation as a learning tool", fascinant! Un modul pedagogic care se pare că era agreat să fie echivalat cu materiile din semestrul al doilea de la specializarea mea din București. Eu, care

abia reușeam să desenez un om bățos, trebuia acum să creez desene animate. Era ca și cum aș fi fost aruncată într-un bazin olimpic după ce abia învățasem să plutesc în cada de acasă.

Am reușit! Nu doar că am învățat să „înot” în lumea animației, dar am descoperit și că am un talent ascuns pentru asta. Cine ar fi crezut că micuța studentă care confunda profesorii cu colegii va ajunge să creeze desene animate educaționale? Se pare că ceea ce în sistemul educațional din România pare a fi o materie redundantă, mai exact desenul, în Danemarca aduce bani la bugetul de stat. Am avut oportunitatea unor profesori care desenează pentru Pixar.

Dar cel mai important lucru pe care l-am învățat în Danemarca nu a fost cum să fac un desen animat sau cum să pronunț corect „Rødgrød med fløde”. A fost o lecție de viață: nu contează cum arăți sau cum te îmbraci, ci să fii autentic și natural. Era ca și cum aș fi primit cheia secretă a fericirii, împachetată frumos în hârtie daneză.

Cele patru luni în Danemarca au fost ca un vis frumos din care nu voiam să mă trezesc. M-am întors acasă nu doar cu o diplomă și câteva kilograme în plus, ci și cu o nouă perspectivă asupra vieții. Nu a fost doar o aventură studențească, ci și o veritabilă călătorie de descoperire personală și culturală. Mi-au deschis ochii

nu doar spre o nouă cultură, ci și spre o nouă modalitate de a privi lumea și, mai ales, educația și dizabilitatea.

În timp ce mă luptam să înțeleg subtilitățile animației digitale, am avut ocazia să predau la clasele V-VIII ca parte a stagiului meu de practică. Și aici, dragii mei, am avut parte de o revelație care m-a zguduit mai tare decât orice roller-coaster emoțional din cluburile din Regie. Fusesem „avertizată" subtil de către decan că voi merge într-un loc unde am să găsesc pe cineva deosebit, dar nu înțelegeam la ce se referă.

Imaginați-vă surpriza mea când am văzut printre elevi un băiețel care în mod obișnuit se deplasa cu ajutorul unui scaun rulant... târându-se pe jos în curtea școlii! Prima mea reacție a fost să alerg și să-l „salvez", dar apoi am realizat că nimeni altcineva nu părea îngrijorat. De fapt, toată lumea părea perfect okay cu situația. Era ca și cum aș fi pășit într-un univers paralel unde regulile pe care le știam nu se mai aplicau.

Copiii în scaune cu rotile nu erau obligați să rămână captivi în ele și să se prefacă că acel scaun face parte din ei ca să nu deranjeze vizual pe ceilalți. Erau liberi să se miște cum voiau ei, să se târască, să se rostogolească, să exploreze lumea în felul lor. Era o libertate pe care nu o mai văzusem niciodată oferită copiilor cu dizabilități. În România, probabil că ar fi fost priviți ca niște extratereștri dacă ar fi încercat așa

ceva. De fapt, câți copii cu dizabilități ați văzut în școlile din România? În România încă sunt copii care nu reușesc să iasă din casă și să vadă lumina soarelui în plin aer, pentru că sunt captivi în apartamente pentru care nu s-au construit rampe de acces la intrarea în blocuri.

Și nu era vorba doar despre copiii cu dizabilități. Toți copiii se jucau într-un mod atât de... natural. Nu existau jucării sofisticate sau gadgeturi scumpe. În schimb, vedeai copii îmbrăcați în salopete și cizme de cauciuc, bălăcindu-se fericiți prin noroi, bătând cu bețe în PET-uri ca și cum ar fi fost cele mai fascinante instrumente muzicale din lume. Leagănele? Făcute din anvelope vechi. Terenul de joacă? Orice baltă sau grămadă de noroi din curtea școlii. La pauza de masă, scena părea desprinsă dintr-un film despre egalitate și simplitate. Toți copiii, indiferent de abilități sau dizabilități, se aliniau cuminți în fața unei ferestre, de unde primeau o felie de pâine cu unt sau gem și o cană de ceai. Apoi, ca niște mici filozofi în miniatură, se așezau pe trepte, ca pe un stadion improvizat, savurându-și gustarea în perfectă armonie.

Era atât de diferit de ceea ce știam eu! Nicio extravaganță, nicio complicație inutilă. Totul era atât de natural și de frumos, încât aproape că-mi venea să plâng. Am și plâns! „Less is more” nu era doar un slogan cool aici, era un mod de viață.

Același impact asupra mea l-a avut și momentul când am descoperit că unul dintre profesorii mei era o persoană cu autism. Nu ne-a zis nimic despre asta până nu s-a terminat cursul. Și nu orice profesor, ci o minte strălucitoare, o inteligență care te lăsa cu gura căscată. Ca și cum daneza nu era deja o limbă imposibilă, știa să vorbească și limba japoneză, iar nouă ne preda în limba engleză. Nu ne-a dat nimic de înțeles că ar fi diferit de ceilalți și eram absorbiți de experiența și materia pe care ne-o prezenta. Era ca și cum universul îmi dădea o palmă (prietenoasă) peste față și-mi spunea: „Vezi? Asta se întâmplă când dai o șansă tuturor! Iar tu ar trebui să știi asta!”.

Stând acolo, în mijlocul acestei lumi atât de diferite de cea pe care o știam, am simțit cum ceva se schimbă fundamental în mine. Era ca și cum piesele unui puzzle imens începeau să se potrivească, formând o imagine pe care nu o văzusem niciodată înainte.

Am realizat că integrarea adevărată nu înseamnă să forțezi pe cineva să se conformeze unei norme arbitrare. Înseamnă să creezi un mediu în care fiecare să se poată exprima liber, în felul său unic. Înseamnă să vezi dincolo de etichete și să apreciezi fiecare individ pentru ceea ce este cu adevărat. Am înțeles că autenticitatea și naturalețea sunt mult mai valoroase decât orice fațadă perfectă. Că simplitatea poate fi mai bogată decât orice lux.

Dar mai presus de toate, m-am întors în țară cu o întrebare care încă îmi bântuie gândurile: când vom vedea și noi asta în România? Când vom ajunge la un punct în care un profesor cu autism să fie apreciat pentru inteligența sa extraordinară, nu judecat pentru diferențele sale? Când vom permite copiilor noștri cu dizabilități să se târască liberi prin noroi, să exploreze lumea în felul lor unic, fără să-i forțăm să se conformeze unor standarde?

Experiența mea în Danemarca nu a fost doar despre animație sau despre cum să supraviețuiesc departe de mâncarea românească. A fost o lecție de viață despre acceptare, incluziune și puterea simplității. M-a transformat din acea studentă care confunda profesorii cu colegii în lift într-o persoană cu o misiune: să aduc măcar o fărâmă din acea mentalitate daneză acasă, în România.

Așa că, dragi cititori, data viitoare când vedeți pe cineva „diferit", amintiți-vă de copiii danezi jucându-se în noroi, de profesorul cu autism care uimea studenții cu inteligența sa și de studenta română care a descoperit că lumea poate fi un loc mult mai frumos și mai incluziv decât și-ar fi imaginat vreodată. Pentru că, la urma urmei, poate că asta e adevărata magie a programului Erasmus: nu doar că îți deschide mintea, dar îți deschide și inima. Dacă aveți șansa să aplicați pentru o bursă Erasmus, faceți-o! S-ar putea să plecați

ca niște boboci confuzi și să vă întoarceți ca niște lebede sofisticate.

Capitolul 3 – Îndrăgostească la primul pas... nesigur

Motto: De ce să râvnești la normalitate când extraordinarul stă în diferențele noastre?

Știi ce au în comun dragostea și dizabilitatea mea? Ambele m-au lovit când mă așteptam mai puțin și ambele m-au făcut mai puternică.

Adolescența e o perioadă tumultuoasă pentru oricine, un timp al descoperirilor, al emoțiilor intense și al primelor experiențe romantice. Dar cum este această călătorie pentru o adolescentă cu dizabilități, într-o lume care adesea nu știe cum să privească dincolo de limitările fizice?

Eu mi-am început cariera de amorezată profesionistă încă din grădiniță. Cine are nevoie de păpuși Barbie când poți avea un Ken în carne și oase, nu?

Prima mea victimă a fost Robert, la grădiniță. Strategia lui de seducție? Mi-a pus mâna pe picior în timp ce mâncam. Smooth, Robert, very smooth. Probabil că încerca să-mi fure brânzica, dar eu, naivă, am interpretat gestul ca pe o declarație de dragoste eternă. Așa se naște o pasiune, cu miros de *sendvișel* și mânuțe lipicioase.

Și mai palpitant! În clasa întâi, Cătălin a fost următorul care mi-a furat inima. Cum? Leșinând ca o domniță în dificultate când au venit asistentele să ne facă vaccinul. Eu, cavalerul în armură strălucitoare (sau mai degrabă în uniformă șifonată), am sărit să-l salvez. I-am dat apă din sticluța mea, riscând astfel să facem schimb de microbi. Dacă asta nu e dragoste, nu știu ce e! Bonus: am profitat de ocazie să-mi etalez curajul în fața întregii clase, oferindu-mă voluntar pentru vaccin. Nimic nu spune „te iubesc” mai bine decât o doză de curaj lichid injectat în braț, nu-i așa?

Clasa a doua a adus cu ea o nouă obsesie: Bogdan. Relația noastră era una dinamică, bazată pe alergări prin clasă în fiecare pauză. Cine are nevoie de conversații profunde când poți avea un cardio intens? Plus, era un antrenament excelent pentru viitoarele fugi de responsabilități.

Primul crush a venit ca o revelație! Clasa a șasea – BAM! – m-a lovit dragostea ca un tren de mare viteză.

Sau ca o criză de rinichi, pentru că exact așa l-am cunoscut pe El, marele El, cu un an mai mare și infinit mai interesant decât orice manual. Ne-am întâlnit în spital, locul perfect pentru a începe o poveste de dragoste, nu? Nimic nu spune „romantism” mai bine decât mirosul de dezinfectant și urletele copiilor când venea ora de injecție. Ah, și apoi... primul sărut! Un moment magic, petrecut romantic în spatele blocurilor, ascunși de privirile indiscrete și de luminile stradale defecte. Cine are nevoie de cină la lumina lumânărilor când poți avea un sărut pasional lângă tomberoanele de gunoi? Poezie urbană, ce mai! N-a durat mult... vreo două săptămâni, pentru că deja se auziseră zvonuri și colegii lui, respectiv prietenii lui începuseră să facă mișto de el. Doamne, ce am suferit! Am început o avalanșă de trimis bilețele prin intermediul colegilor. Orice oracol pe care îl completam la capitolul dragoste avea numai numele lui...

A fost un moment de magie pură, o confirmare că sunt demnă de afecțiune și atenție romantică. Acea interacțiune a plantat semințele încrederii în mine. Desigur, acesta este și momentul când, ca orice Julietă modernă, am început să-mi descopăr feminitatea. Machiaj, haine noi – transformarea mea a fost atât de dramatică, încât părinții mei au crezut probabil că am fost înlocuită de un extraterestru puber. Și, ca orice

adolescentă responsabilă, am decis să-mi documentez aventurile amoroase într-un jurnal. Pentru posteritate, știți voi. Finalul? O seară „minunată” în care tatăl meu, într-un moment de inspirație bahică, m-a provocat să povestesc în fața vecinilor cum mă sărută „x-ulescu”. Aparent, jurnalul meu nu era atât de secret pe cât credeam. Cine ar fi crezut că „sub pernă” nu e cel mai sigur loc de ascuns secrete? Șoc și groază! În acel moment, am realizat că poate ar fi trebuit să mă concentrez pe compunerea de poezii, așa cum le spusesem părinților, și mai puțin pe cronicile mele amoroase.

Și așa, dragi cititori, s-a încheiat capitolul adolescenței mele timpurii. Cu inima frântă, obrazul roșu de rușine și o lecție importantă învățată: dragostea e oarbă, dar părinții au ochi și în ceafă. Și, poate cel mai important, niciodată să nu subestimezi puterea unui jurnal bine ascuns și a unui tată curios.

Următorul episod m-a pocnit în clasa a opta, vârstă la care hormonii dansează salsa și deciziile bune sunt la fel de rare ca notele de 10 la matematică. Eu, eroina noastră, deja veterană a scenei de „dating” de grădiniță și spital, eram gata să cuceresc... discotecile! V-am povestit deja că am început periplul prin discoteci din fragedă pruncie... Discoteca era și singurul punct de distracție din orașul meu... efectiv nu exista altceva de

făcut, asta se întâmpla o dată pe săptămână, sâmbăta. Aveam și avantajul că mereu eram cu fratele meu și părinții aveau încredere că o să fie totul în regulă...

Și aici, în acest templu al pubertății și al alegerilor îndoielnice, l-am întâlnit pe El. Să-i spunem... Făt-Frumos din satul vecin. Era mai mare, era în clasa a zecea – practic un adult în ochii mei de atunci. Cum l-am ales? Simplu! Era singurul care se uita la mine fără să se împiedice de propriile-mi picioare. Criteriile mele pentru alegerea unui partener erau la fel de riguroase ca verificarea temelor în vacanța de vară.

De ce m-am „combinat" cu el? Ei bine, dragii mei, pentru că aparent, în lumea adolescenților, a avea un iubit e mai important decât a avea simțul realității. Toate colegele mele aveau iubiți și povești de spus. Eu ce aveam? O colecție impresionantă de momente jenante și un jurnal care era mai citit de părinții mei decât de mine.

Fizic, tipul arăta ca un mix între un brontozaur și Justin Bieber în perioada lui de tranziție. Dar, hei, cine sunt eu să judec? Probabil că în ochii lui eram o combinație între Mona Lisa și un scaun de gaming – misterioasă, dar mereu la îndemână. Relația noastră era la fel de stabilă ca notele mele la fizică – oscila între „cine ești tu?" ziua și „iubirea vieții mele" noaptea, la discotecă.

Bineînțeles, ca orice poveste de dragoste adolescentină care se respectă, și a noastră a fost însoțită de coloana sonoră a zvonurilor de școală. Aparent, eram subiectul principal de discuție în pauzele dintre ore. Unii ziceau că suntem perechea perfectă, probabil aceiași oameni care cred că ananasul merge pe pizza. Alții, mai „binevoitori", împrăștiau sfaturi de parcă ar fi fost experți în relații. „Nu e pentru tine", ziceau ei. De parcă el era vreun produs expirat pe raftul supermarketului dragostei.

În tot acest timp, eu încercam să-mi dau seama ce vreau. Voiam să fiu populară? Check. Voiam să am ce povesti la ședințele de bârfă din toaleta fetelor? Check. Voiam să fiu cu cineva de care chiar îmi plăcea? Eh, două din trei nu e rău, nu?

După o lună de „relație" intensă (adică patru întâlniri la discotecă și trei conversații stângace pe holurile școlii), am realizat că poate, doar poate, ar trebui să-mi ridic standardele. Sau măcar să am standarde, pentru început.

Și așa s-a încheiat și acest capitol din viața mea amoroasă. Cu inima ușor zdrelită, cu demnitatea intactă (mai mult sau mai puțin) și cu o lecție importantă învățată: popularitatea e trecătoare, dar momentele jenante din adolescență te vor bântui pentru totdeauna.

Atenție, dragii mei cititori! Pregătiți-vă pentru următorul episod din „Cum să găsești dragostea în cele mai improbabile locuri”. Dacă credeați că discoteca era apogeul romantismului adolescentin, stați să auziți cum am descoperit eu dragostea adevărată... într-un cimitir. Da, ați înțeles bine!

Să o luăm de la început. Liceul – epoca în care toată lumea încearcă să fie „cool” și nimeni nu reușește cu adevărat. Eu? Oh, eram „regina coolului”, desigur. Aveam tot ce-ți trebuie: un telefon mobil (de mărimea unei cărămizi), haine inspirate din videoclipurile hip-hop (pentru că nimic nu spune „sunt unică” mai bine decât să te îmbraci exact ca toți ceilalți) și o atitudine care striga „sunt dezinvoltă” mai tare decât strigă profesorul de mate când vede că am copiat la test.

Cumva, am ajuns să fac parte dintr-o gașcă de breakdanceri. Știți voi, acei băieți care se învârt în cap de parcă și-ar căuta creierul pe jos. Eram fascinată. Cum reușeau să facă toate acele mișcări fără să-și rupă toate oasele era un mister mai mare decât conținutul unui hotdog.

Într-o zi, ca prin magie, gașca noastră de breakdanceri s-a transformat în rockeri wannabe. Practic, am trecut de la „Yo, yo, yo!” la „Woe is me!” peste noapte. Suddenly, negrul era noua noastră paletă de culori, iar zâmbetul devenise ilegal.

Și pentru că eram prea cool pentru locurile obișnuite (citește: ne era rușine să ne vadă alții cum ne dăm ochii peste cap încercând să arătăm „profunzi”), am decis că trebuie să ne găsim un loc nou de întâlnire. Unde altundeva decât în... cimitir! Pentru că nimic nu spune „suntem adolescenți rebeli” mai bine decât să stai pe un cavou admirând luminile orașului.

Așa că, într-o seară, iată-ne pornind în expediția noastră macabră. Trei „cupluri” neformate oficial, dar cu speranțe mari și hormoni clocotind. Băieții probabil visau că vor impresiona fetele cu povești de groază, în timp ce fetele (sau cel puțin eu) se întrebau dacă rujul se vede bine la lumina lunii.

Ajunși în vârful dealului cimitirului, ne-am instalat confortabil pe cel mai înalt cavou. Eram ca niște pisici gotice, cocoțați acolo sus, încercând să părem misterioși și profunzi, în timp ce probabil arătam ca niște pui de corb rătăciți.

Și apoi... BANG! Din întuneric, o ploaie de pietre începe să cadă asupra noastră. Aparent, nu eram singurii adolescenți cu idei „strălucite” în acea seară. O altă gașcă, probabil invidioasă pe locația noastră premium, a decis să ne ofere o lecție de sperietură gratuită.

Ce a urmat a fost demn de un film de comedie. Ne-am împrăștiat ca niște găini speriate, sărind de pe un cavou pe altul. Eram ca într-un joc de parkour macabru, doar că în loc de „Floor is Lava”, jucam „Fugi unde nimerești”.

Și apoi, în mijlocul haosului, s-a întâmplat. Prietena mea cea mai bună, probabil încercând să-și canalizeze spiritul interior, a făcut o mișcare greșită și s-a prăbușit pe tavanul unui cavou. În acel moment de panică totală, am simțit o mână puternică trăgându-mă de gluga hanoracului și încercând să evite dezastrul, acela de a mă prăbuși și de a-mi rupe picioarele deja scălămbăiate. Mi s-a oprit lumea în loc. M-am izbit de pieptul lui, simțindu-i inima bătând la fel de nebunește ca a mea. Și apoi, ca într-un film prost (sau foarte bun, depinde cum privești), el s-a aplecat și mi-a respirat adânc în ureche.

BOOM! Fulger. Artificii. Explozii de culoare în mintea mea (probabil de la lipsa de oxigen cauzată de fugă). În acel moment, am știut. M-am fript! Eram terminată. Gata. Kaput. Dragostea m-a lovit mai tare decât toate pietrele aruncate în acea seară la un loc. Și așa, dragi cititori, în mijlocul unui cimitir, cu prietena mea cea julită, cu o gașcă de huligani aruncând cu pietre după noi și probabil cu spiritele morților

făcându-și cruce la prostia noastră adolescentină, am descoperit ce înseamnă cu adevărat să fii îndrăgostită.

Cine ar fi crezut că drumul spre inima unei fete trece prin cimitir? Aparent, Cupidon are simțul umorului și un gust destul de macabru în alegerea locațiilor.

A fost prima relație în adevăratul sens al cuvântului. Începusem să facem treburi de oameni mari. Eram ca doi pinguini încercând să danseze salsa – plini de entuziasm, dar cu zero grație. Cel puțin nimeni nu a căzut prin niciun acoperiș de data asta, deci... progres?

Vizitele la el acasă erau un fel de joc de-a v-ați ascunselea emoțional. Eu încercam să par matură și sofisticată (ha!), în timp ce părinții lui probabil se întrebau ce caută acest hamster supradimensionat în casa lor. Maică-sa, în special, avea o privire care sugera că ar prefera să mă vadă mai degrabă într-un muzeu de curiozități decât în sufrageria ei.

Ah, și certurile! Eram experți în a transforma cele mai mici neînțelegeri în drame demne de Oscar. „De ce ai dat like la poza aia?” devenea brusc o dezbatere existențială despre încredere și fidelitate. Ochii lui fugari erau o altă sursă constantă de „distracție”. Era ca și cum avea un radar încorporat pentru orice fată care trecea pe o rază de doi kilometri. Mă voia și pe mine, dar curiozitatea nu-i dădea pace. Și apoi era diferența

între comportamentul lui când eram singuri vs în public. În privat, era Romeo însuși. În public? Mai degrabă un mim foarte dedicat rolului său. Eram ca o pereche de supereroi – „Cuplul Fantastic" în intimitate, „Străinii Stângaci" în fața lumii. Cu emoțiile la apogeu și cu realitatea care pare să se îndoaie sub puterea imaginației noastre, iubitul meu a avut un gând care m-a lăsat fără cuvinte. Un gând care, în naivitatea sau puritatea sa, ilustra perfect profunzimea sentimentelor sale și dorința sa arzătoare de a mă vedea „întreagă" în ochii lumii. Când stăteam de vorbă despre viitor și vise, mi-a mărturisit emoționat: „Mă gândesc uneori... cum ar fi dacă s-ar putea să se ia picioarele unui mort și să îți fie transplantate ție?".

În acel moment, am simțit o furtună de emoții contradictorii. Pe de o parte, eram uluită de intensitatea dorinței lui de a mă „repara", de a elimina orice barieră pe care lumea ar putea-o pune între noi. Era o expresie pură, deși naivă, a iubirii sale – dorința de a face imposibilul posibil pentru mine.

Pe de altă parte, am simțit un val de tristețe. Oare chiar avea nevoie să mă „repare"? Nu eram eu suficientă așa cum eram? Și totuși, înțelegeam că acest gând nu venea dintr-un loc de respingere neapărat, ci din dorința lui profundă de a mă proteja de dificultățile

pe care le întâmpina o persoană cu dizabilități în societatea noastră.

Privind înapoi la acel moment, realizez cât de mult spune despre complexitatea iubirii adolescentine. Era o combinație de idealism naiv și dorință profundă de a proteja și de a vindeca. Era un gând care ignora complet realitatea medicală și etică, dar care în același timp reflecta o iubire care avea să se termine din cauza unor stereotipuri.

Minciunile lui? Oh, erau o operă de artă în sine. Putea să inventeze povești mai creative decât scenariștii de la Hollywood. Eram pe jumătate impresionată, pe jumătate exasperată.

În ciuda tuturor acestor „momente minunate", cumva reușeam să trecem la „următorul nivel" al relației. Nimeni nu ne dăduse manualul de instrucțiuni. Fiecare zi era o nouă provocare, un nou nivel de confuzie adolescentină.

Încercările mele de a stabiliza relația erau la fel de eficiente ca încercarea de a prinde apă cu o sită. Voiam seriozitate, el probabil visa la următoarea aventură din cimitir. Eram ca două puzzle-uri incompatibile încercând cu disperare să se potrivească.

Și totuși, în ciuda tuturor acestor nebunii, era ceva special. Poate era adrenalina constantă de a nu ști

niciodată ce urmează. Poate era chimia dintre noi (sau poate erau doar hormonii adolescenței în overdrive). Sau poate era simplul fapt că, în toată nebunia asta, găseam cumva momente de conexiune autentică. Era o relație complicată, frustrantă, dar intensă. Era ca și cum am fi încercat să construim un castel de nisip în timpul unui uragan – imposibil, haotic, dar cumva frumos în felul său unic. A durat până am ajuns la facultate. Fiecare a ajuns pe drumuri diferite și era inevitabil, de altfel. În timp ce el mă vedea stând acasă așteptându-l să vină de pe unde umbla, eu îmi doream mai mult. Nu mă puteam mulțumi că ăsta va fi finalul poveștii mele, gospodină și crescătoare de copii la socri în casă. Nu a fost niciodată pe radarul meu această gândire. Și el știa: „Ești mai inteligentă decât mine, nu pot face față unor discuții cu tine. Suntem diferiți. Eu o să merg să fac Facultatea de Fizică și Sport la Craiova". Iar eu... am plecat la București. Am mai vorbit și după mutare, dar nu ne mai regăseam...

Am navigat prin apele tulburi ale primei iubiri adevărate. Cu busola emoțională complet dereglată, cu harta relațiilor probabil ținută invers, dar cu inima deschisă și plină de speranță. Pentru că, la urma urmei, ce e adolescența, dacă nu o serie de decizii îndoielnice făcute cu cel mai mare entuziasm posibil?

Desigur, plecasem la București, dar provocările rămâneau. Viața abia acum începea. Întrebările despre cum ar funcționa o relație fizică, temerile legate de acceptare din partea familiei unui potențial partener, anxietățile legate de viitor – toate acestea încă bântuiau în mintea mea de persoană cu dizabilități în căutarea dragostei.

Cu fiecare provocare, cu fiecare dezamăgire și cu fiecare mică victorie, am crescut. Am învățat să mă accept pe mine însămi, să-mi apreciez unicitatea și să înțeleg că merit dragostea autentică și profundă.

Această călătorie adolescentină prin lumea dragostei, complicată de realitatea dizabilității mele, a pus bazele modului în care înțeleg și abordez dragostea și relațiile astăzi. M-a învățat despre reziliență, despre importanța autoacceptării și despre puterea de a visa și spera, indiferent de obstacole.

Acum, privind înapoi la acea adolescentă nesigură, dar plină de speranță, îmi dau seama că fiecare experiență, fiecare emoție și fiecare lecție învățată a contribuit la formarea persoanei care sunt astăzi. Și poate cea mai importantă lecție a fost că dragostea, în cele din urmă, nu cunoaște bariere, fie ele fizice sau de altă natură.

În lumea noastră, unde frumusețea este adesea redusă la standardele prezentate în reviste lucioase și pe ecrane strălucitoare, unde „normalitatea” este definită de o majoritate care rareori privește dincolo de propriile experiențe, găsirea dragostei ca persoană cu dizabilități poate părea o provocare greu de rezolvat. Dar oare nu în aceste provocări stă adevărata frumusețe a iubirii? Societatea tradițională, cu valorile ei adânc înrădăcinate și perspectivele ei înguste, a creat un labirint complicat pentru cei care nu se conformează normelor acceptate. Aici, unde utilitatea unei femei este adesea măsurată în abilitatea ei de a gestiona o gospodărie sau de a naște, unde aspectul fizic este considerat cartea de vizită a unui cuplu, persoanele cu dizabilități se găsesc navigând printr-un ocean de prejudecăți și așteptări nerealiste.

Oameni crescuți cu ideea că partenerul/a lor este o extensie a propriei imagini în societate caută adesea „perfecțiunea” definită de standarde arbitrare. Media ne învață să vedem femeia ca pe un trofeu, o dovadă a propriului succes și statut. În această ecuație simplistă, unde se încadrează o femeie care se deplasează diferit? Unde își găsește locul o femeie nevăzătoare, al cărei zâmbet strălucitor nu poate fi apreciat prin simpla privire?

Familiile, cu deciziile lor bine intenționate, dar adesea sufocante, își asumă rolul de „experți” în fericirea copiilor lor. Ele dictează criterii rigide pentru potențialii parteneri, bazate pe noțiuni învechite despre ce înseamnă o viață împlinită. „Trebuie să fie sănătoasă”, „Trebuie să poată avea grijă de casă”, „Doar nu vrei să îți facă copii handicapați”, „Ar trebui să îți găsești unul/a ca tine” sunt fraze pe care le-am auzit prea des. Dar ce înseamnă cu adevărat sănătatea? Nu este oare mai important să ai o minte sănătoasă, o inimă plină de compasiune și o voință de fier? E vreunul dintre noi care poate să spună că nu are nicio suferință?

Aceste întrebări ne invită să privim dincolo de suprafața lucrurilor și să reconsiderăm noțiunile noastre preconcepute despre sănătate și normalitate. În goana noastră după perfecțiune fizică, am uitat adesea că sănătatea autentică este un concept mult mai complex și mai nuanțat.

Sănătatea mentală e la fel de crucială – dacă nu chiar mai importantă – precum cea fizică atunci când vine vorba de construirea și menținerea unei relații sănătoase. O persoană cu o dizabilitate fizică poate avea o minte strălucitoare, plină de idei creative și perspective unice. Această bogăție mentală poate aduce o profunzime extraordinară într-o relație, oferind

conversații stimulante și o înțelegere profundă a complexităților vieții.

Inima plină de compasiune, cultivată adesea prin experiențele provocatoare ale vieții cu o dizabilitate, este o comoară neprețuită în orice relație. Această empatie profundă poate crea legături emoționale puternice, oferind un spațiu sigur pentru vulnerabilitate și creștere reciprocă. Nu este oare această conexiune emoțională esența unei relații cu adevărat sănătoase?

Iar voința de fier? Aceasta este poate una dintre cele mai subestimate calități în contextul relațiilor. O persoană care a navigat prin provocările vieții cu o dizabilitate a dezvoltat o reziliență remarcabilă. Această determinare neclintită poate fi fundamentul unei relații care rezistă în fața oricăror obstacole.

Dar să ne oprim o clipă și să reflectăm: este vreunul dintre noi cu adevărat lipsit de suferință? Fiecare individ, indiferent de abilitățile fizice, poartă cu sine propriile lupte interioare, temeri și vulnerabilități. Unele sunt vizibile, altele sunt ascunse adânc în interiorul nostru. Suferința, în diferitele ei forme, este o parte universal umană a experienței noastre.

Persoana „perfect sănătoasă” poate suferi de anxietate cronică sau depresie. Cel cu un corp „ideal” poate fi torturat de nesiguranțe profunde sau de un

sentiment de gol interior. Suferința nu discriminează bazată pe abilități fizice; ea atinge fiecare viață într-un fel sau altul.

Înțelegerea acestui adevăr universal ne poate ajuta să depășim barierele artificiale pe care le-am ridicat între „noi" și „ei", între cei considerați „normali" și cei etichetați ca „diferiți". Recunoașterea propriei noastre vulnerabilități și imperfecțiuni ne poate deschide inimile către o conexiune mai profundă cu ceilalți, indiferent de abilitățile lor fizice.

În acest context, o relație cu o persoană cu dizabilități poate fi văzută nu ca o povară sau un sacrificiu, ci ca o oportunitate de creștere reciprocă. Este o șansă de a învăța despre reziliență, de a practica și compasiunea și de a descoperi forme de iubire și conexiune care transcend limitările fizice.

Așadar, când vorbim despre sănătate în contextul relațiilor, ar trebui să ne gândim la sănătatea holistică a parteneriatului. O relație sănătoasă este cea în care ambii parteneri se simt văzuți, apreciați și susținuți în totalitatea ființei lor. Este o relație în care diferențele sunt celebrate, nu tolerate, și în care provocările sunt văzute ca oportunități de creștere, nu ca obstacole.

În loc să căutăm perfecțiunea iluzorie, ar trebui să aspirăm la autenticitate și conexiune reală.

Să recunoaștem că fiecare dintre noi are ceva de oferit, indiferent de abilitățile noastre fizice, și că adevărata frumusețe a unei relații stă în modul în care ne completăm și ne îmbogățim reciproc viețile. Stereotipurile, aceste fantome ale gândirii colective, bântuie conversațiile despre relații și dragoste. Persoanele cu dizabilități sunt văzute adesea prin prisma limitărilor lor presupuse, nu prin cea a abilităților și calităților lor unice. Se presupune că o relație cu o persoană cu dizabilități va fi plină de sacrificii și dificultăți, ignorându-se complet bogăția de experiențe și perspective pe care o astfel de relație le poate aduce.

Să ne întrebăm: ce pierdem atunci când ne limităm la aceste viziuni înguste despre dragoste și parteneriat? Ce comori rămân nedescoperite când refuzăm să privim dincolo de suprafață?

Adevărul este că dragostea, în esența ei cea mai pură, nu are nevoie de picioare pentru a dansa, de ochi pentru a vedea frumusețea sufletului sau de urechi pentru a auzi melodia inimii. Dragostea transcende limitările fizice, găsindu-și expresia în gesturi mici, în înțelegere profundă și în conexiuni care depășesc barierele superficiale.

O femeie cu dizabilități aduce în relație o perspectivă unică asupra vieții, o reziliență testată în

focul provocărilor zilnice și o apreciere profundă pentru lucrurile cu adevărat importante. Ea poate învăța un partener să vadă lumea prin ochii empatiei, să aprecieze fiecare moment de independență și să găsească bucurie în cele mai mici victorii.

Bărbații care au curajul să privească dincolo de normele sociale rigide descoperă adesea o lume de posibilități în relațiile cu persoane cu dizabilități. Ei învață că puterea nu stă întotdeauna în forța fizică, ci în reziliența spiritului. Descoperă că frumusețea autentică radiază din interior, din zâmbetul care a învins durerea și din ochii care reflectă o voință de nezdruncinat.

Este timpul să redefinim ce înseamnă „utilitatea" într-o relație. Utilitatea nu ar trebui măsurată în abilitatea de a efectua sarcini domestice sau de a se conforma unor standarde arbitrare de frumusețe. Adevărata utilitate într-o relație stă în capacitatea de a iubi necondiționat, de a oferi sprijin emoțional, de a inspira și de a aduce bucurie în viața celuilalt. Provocarea noastră, ca societate, este să depășim aceste bariere mentale, să educăm și să deschidem inimi și minți. Trebuie să învățăm să apreciem diversitatea nu doar în cuvinte, ci și în acțiunile noastre zilnice și în alegerile noastre personale.

Pentru persoanele cu dizabilități care caută dragostea, mesajul este clar: nu vă conformați unor standarde care nu vă reprezintă. Extraordinarul vostru stă tocmai în diferențele care vă fac unici. Celebrați-vă abilitățile, împărtășiți-vă perspectivele unice și nu vă temeți să străluciți în propria voastră lumină.

Iar pentru cei care încă se tem să se lase fermecați de diversitate, vă invit să priviți dincolo de suprafață. În diferențele noastre stă potențialul unor conexiuni profunde, al unor experiențe transformatoare și al unei iubiri care transcende limitările fizice și sociale. Căci, în final, de ce să râvnim la o normalitate fadă și limitatoare, când putem explora împreună extraordinarul care se naște din îmbrățișarea diferențelor noastre?

În această discuție despre dragoste, sănătate și dizabilitate, este esențial să ne îndreptăm atenția către un aspect fundamental al ființei umane: valorile noastre. Căci, în esență, nu sunt oare valorile cele care ne definesc cu adevărat ca indivizi, dincolo de orice caracteristică fizică sau abilitate? Valorile unui om – onestitatea, integritatea, compasiunea, curajul, loialitatea – sunt comori ascunse care nu pot fi măsurate prin standarde fizice sau sociale. Acestea sunt calitățile care dau substanță și profunzime relațiilor noastre, care ne ghidează acțiunile și ne modelează

caracterul. În contextul dizabilității și al relațiilor, aceste valori capătă o semnificație și mai profundă.

Gândiți-vă la curaj, de exemplu. Persoana cu dizabilități care se confruntă zilnic cu provocări și prejudecăți, dar care alege să trăiască cu demnitate și optimism, demonstrează un curaj remarcabil. Acest curaj se poate transforma într-o sursă de inspirație și putere într-o relație, oferind partenerului lecții valoroase despre reziliență și determinare.

Sau să luăm în considerare empatia și compasiunea. Adesea, experiența vieții cu o dizabilitate cultivă o sensibilitate profundă față de suferința și nevoile celorlalți. Această capacitate de a înțelege și de a oferi sprijin emoțional poate fi fundamentul unei conexiuni profunde și durabile într-o relație.

Integritatea și autenticitatea sunt alte valori cruciale. Într-o lume care pune adesea accentul pe aparențe, o persoană care își asumă cu mândrie identitatea, inclusiv dizabilitatea sa, demonstrează o integritate remarcabilă. Această autenticitate poate fi incredibil de atrăgătoare și poate inspira partenerul să fie la rândul său mai autentic și mai onest.

Creativitatea și adaptabilitatea, valori esențiale în navigarea provocărilor vieții cu o dizabilitate, pot aduce o dinamică unică și stimulantă într-o relație.

Aceste calități se pot manifesta în găsirea de soluții inovatoare la problemele cotidiene sau în capacitatea de a vedea lumea dintr-o perspectivă nouă și proaspătă.

Loialitatea și devotamentul, testate și întărite prin experiențele dificile ale vieții, pot oferi o bază solidă pentru o relație de durată. O persoană care a învățat să depindă de sprijinul altora înțelege profund valoarea loialității și este adesea capabilă să ofere la rândul său un devotament necondiționat.

Când privim dincolo de suprafață și explorăm valorile fundamentale ale unei persoane, descoperim adevărata sa esență. În acest context, dizabilitatea devine doar o parte a identității cuiva, nu factorul definitoriu. Ea poate chiar fi văzută ca un catalizator care a șlefuit și întărit aceste valori prețioase.

În căutarea dragostei și a conexiunii autentice, ar trebui să ne concentrăm mai mult pe aceste valori interioare decât pe atributele fizice sau pe conformitatea cu normele sociale. O relație construită pe fundația unor valori comune și complementare are potențialul de a fi profundă, durabilă și împlinitoare, indiferent de abilitățile fizice ale partenerilor.

Societatea ar avea mult de câștigat dacă ar învăța să privească dincolo de etichetele și categorisirile superficiale, să aprecieze bogăția interioară a fiecărui

individ. Căci în diversitatea experienței umane, inclusiv în experiența dizabilității, găsim o paletă vastă de valori și perspective care pot îmbogăți țesătura socială și emoțională a comunităților noastre.

În final, ceea ce contează cu adevărat într-o relație nu este perfecțiunea fizică sau conformitatea cu standardele sociale, ci alinierea valorilor, compatibilitatea emoțională și capacitatea de a crește și evolua împreună. Când două persoane se conectează la acest nivel profund al valorilor și principiilor de viață, dizabilitatea devine doar o parte a poveștii lor comune, nu obstacolul central.

Așadar, în căutarea dragostei și a conexiunii autentice, să ne reamintim să privim dincolo de suprafață, să explorăm și să apreciem valorile fundamentale ale celuilalt. Căci în aceste valori – curajul, compasiunea, integritatea, creativitatea, loialitatea – găsim adevărata esență a unei persoane și potențialul pentru o relație profundă și împlinitoare.

Capitolul 4 – Zborul și căderea. Succes și încercări

Motto: Sunt focul și pasărea, sunt distrugerea și renașterea

Eram în ultimul an de master și, sinceră să fiu, începusem să-mi pierd speranța în ceea ce privește dating-ul online. Profilul meu pe site-ul de dating devenise mai mult o sursă de frustrare decât una de oportunități. Primeam comentarii de genul „după ce că ești așa, mai ești și pretențioasă", și asta doar pentru că îndrăznisem să cer ca potențialii parteneri să aibă studii superioare în curs sau finalizate. Ca și cum educația ar fi fost un lux, nu o necesitate pentru o conversație decentă.

Eram pe punctul de a șterge profilul, să renunț la toată această nebunie online, când am primit un mesaj. Era de la Victor. Într-o mare de mesaje bizare și aburei de genul „sunt instructor de schi și am învățat o fată

fără picior să schieze într-un singur picior” (serios?), mesajul lui Victor părea scris de un om întreg la minte. Era ca o gură de aer proaspăt într-o încăpere sufocantă.

Am stabilit să ne întâlnim pentru un ceai. A venit să mă ia de la facultate. Un ceai care s-a transformat în două, apoi în trei și dintr-odată ne-am trezit că nu ne mai săturam de vorbit. Era ca și cum ne-am fi cunoscut de o viață. Povesteam verzi și uscate, râdeam, ne contraziceam prietenos – eram doi prieteni vechi care tocmai se regăsiseră.

Când s-a terminat întâlnirea, am realizat șocată că nu ne sărutaserăm. Nu-mi făcuse niciun avans. Era un gentleman desăvârșit, ceea ce era atât de reconfortant, cât și ușor frustrant. Așa că, odată ajunsă la cămin, i-am scris pe Messenger.

„Hei, știu că abia ai ajuns acasă, dar nu crezi că e prea devreme pentru stat în casă? N-ai vrea să treci pe aici să mai vorbim? Simt că n-am terminat.”

N-a durat mult și a apărut în mașina lui albă. M-a plimbat pe noul pod de la Grozăvești, proaspăt inaugurat și minunat luminat. M-a dat pe spate cu CD-playerul lui care-și schimba luminițele (tehnologie de ultimă oră, evident) și cu talentul lui de a se prosti cântând „Rolling in the Deep” a lui Adele. Ne-am oprit în parcarea de la Carrefour, locul romantic prin

excelență, pentru și mai multă sporovăială și... să găsim cumva momentul să ne pupăm.

Când, în sfârșit, s-a întâmplat, a fost magic. O senzație de liniște și pace m-a cuprins. Nu mă săturam să-i mângâi fața cu pielea ca de bebeluș. De aici i-a și rămas porecla: Bebe. Nu-mi venea să mă dezlipesc de el.

Au urmat seri frumoase. L-am invitat la cămin când colegele mele erau plecate acasă în weekend – micile noastre aventuri clandestine. Ne-am plimbat cu mașina prin tot Bucureștiul, un oraș pe care până atunci îl văzusem doar din autobuz. Fiecare stradă, fiecare colț căpătau o nouă semnificație văzută prin prisma acestei noi iubiri.

Și, da, ne-am iubit în parcarea de la Boa. Romantic, nu? Ei bine, când ești îndrăgostit, orice loc poate deveni cel mai romantic loc din lume. Nu a durat mult și m-a invitat acasă la el. I-am cunoscut familia, care s-a purtat impecabil cu mine. Totul părea perfect. *Prea* perfect.

Și apoi, bombă: urma să plece în Germania pentru cel puțin șase luni.

Abia îl găsisem și deja trebuia să-l las să plece? Dar undeva, în adâncul sufletului, știam că ceea ce aveam noi era special. Era ceva care putea rezista

distanței, timpului, oricărei provocări. Eram prea asemănători. Două picături de apă. Ne căutasem mult prea mult timp. Fiecare întâlnire eșuată, fiecare dezamăgire, fiecare moment de singurătate – toate fuseseră pași necesari în călătoria noastră unul către celălalt. Era ca și cum universul lucrase din greu să ne aducă împreună, iar noi, în sfârșit, ne-am sincronizat.

Această asemănare profundă ne oferea o conexiune pe care nu o mai simțisem niciodată înainte. Ne înțelegeam fără cuvinte, ne citeam emoțiile și gândurile cu o ușurință care părea supranaturală. Aveam aceleași valori, aceleași vise, aceleași temeri. Chiar și umorul nostru era aliniat – râdeam la aceleași glume proaste și ne amuzam de aceleași situații absurde ale vieții. Subiecte de discuție interminabile despre orice. Un om de la care aveai ce să înveți. Un bărbat inteligent și sensibil. De-o bunătate superioară a tot ceea ce întâlnisem până atunci.

Dar nu era vorba doar despre asemănări. Diferențele noastre, acolo unde existau, se completau perfect. Unde eu eram impulsivă, el era cumpătat. Unde el ezita, eu îl împingeam înainte. Eram ca două piese de puzzle care, deși identice în esență, se potriveau perfect tocmai datorită micilor noastre diferențe.

Această senzație de a fi găsit, în sfârșit, „jumătatea” noastră aducea cu sine nu doar fericire, ci și o profundă

liniște sufletească. Era ca și cum, după o viață de căutări, în sfârșit, ajunsesem acasă. Înțeleseserăm că tot ce trăiserăm până atunci, toate încercările și eșecurile ne pregătiseră pentru acest moment. Începuserăm o călătorie a două suflete care, după ce s-au căutat o eternitate, în sfârșit, s-au găsit. Și am știut, cu o certitudine care depășea orice logică, că aceasta era doar prima pagină din povestea noastră de o viață.

Plecarea lui Victor în Germania, deși dificilă, nu mai părea atât de înfricoșătoare în lumina acestei conexiuni profunde. Știam că ceea ce aveam noi era rar și prețios, ceva ce merită protejat și cultivat, indiferent de distanță sau provocări. Am fost și l-am vizitat și a mai reușit să vină și el o dată în țară pe parcursul celor 6 luni. Între timp, eram în constantă legătură cu el prin intermediul internetului și cu familia lui când mergeam să-i vizitez. Cele mai frumoase povești de dragoste încep atunci când te aștepți cel mai puțin. Că, uneori, trebuie să dai o șansă chiar și atunci când ești pe punctul de a renunța. Și că dacă e să fie va fi, chiar dacă asta înseamnă să traversezi un ocean de incertitudine și dor.

După șase luni de relație la distanță, în sfârșit, eu și Victor ne-am mutat împreună. Visul nostru de a fi mereu aproape unul de celălalt devenea realitate. Îmi luam adio de la viața de cămin și mă îndreptam către viitorul meu. Dar, ca orice vis transformat în

realitate, venea la pachet cu o serie de provocări neașteptate.

Ne-am stabilit la bunicii lui. Deși eram recunoscătoare pentru acoperișul deasupra capului, nu puteam să scap de sentimentul că eram un intrus. Fiecare mișcare a mea părea stângace, de parcă aș fi fost un elefant într-un magazin de porțelanuri. Mă simțeam constant conștientă că nu era „locul meu", că nu aveam dreptul să fac nimic în casa respectivă. Și pe bună dreptate, nici mie nu mi-ar plăcea să-și facă de cap un străin prin casa mea și pe lucrurile mele.

Visam la ziua când vom avea propriul nostru spațiu. Un loc unde să putem umbla în cururile goale fără să ne ferim (da, aparent ăsta era standardul meu pentru libertate și confort), un loc în care dacă am chef să spăl vasele imediat, o fac, dacă nu, să le pot lăsa să zacă în chiuvetă până când mă simt în stare. Dar pentru asta aveam nevoie de un lucru esențial: un job.

Terminasem masterul de câteva luni și mă simțeam ca o bombă cu ceas. Fiecare zi fără un loc de muncă era o zi în care auzeam ecoul cuvintelor mamei în cap: „Ce ne mai facem noi? Ai făcut și facultate și tot nu te angajează nimeni. O să fie vai de noi". Presiunea era copleșitoare. Simțeam că nu mă angajează nimeni din cauza dizabilității. Mă spălase pe creier. Mi se inoculaseră atâtea frici.

Am început să merg la interviuri, aplicând pentru orice poziție care părea chiar și vag potrivită. Dar invariabil, primeam același răspuns: „Ne pare rău, dar avem nevoie de cineva cu experiență”. Era un cerc vicios perfect: aveam nevoie de experiență pentru a fi angajată, dar aveam nevoie să fiu angajată pentru a câștiga experiență.

Apoi a venit lovitura de grație. În timp ce mă pregăteam să-mi dau disertația, am descoperit că existau posturi disponibile în specialitatea mea. Eram entuziasmată! În sfârșit, o șansă să-mi folosesc educația. Dar entuziasmul meu s-a transformat rapid în dezamăgire când am dat peste lista de criterii medicale pentru postul de ofițer de probațiune. Era o listă lungă de diagnostice care te descalificau automat. Gastrită? Exclus. Probleme locomotorii? Nici să nu te gândești. Era ca și cum cineva îmi pusese în față o oglindă care reflecta toate insecuritățile mele legate de sănătate și mi-a spus: „Vezi? Nu ești potrivită”.

Eram furioasă și dezamăgită. Cum putea o ramură a asistenței sociale, care ar trebui să înțeleagă mai bine ca oricine ce înseamnă discriminarea, să pună astfel de bariere? De ce nu puseseră un afiș mare la intrarea în facultate: „Dacă ai probleme de sănătate, nu te obosi. Vei studia degeaba”.

În disperare, am apelat la profesorul meu de disertație să îi spun năduful. Răspunsul lui a fost bine intenționat, dar nesatisfăcător: „Aplică oricum, sunt doar formalități”. Dar pentru mine nu erau doar formalități. Era o respingere fundamentală a ceea ce eram eu ca persoană.

Așa că am jurat să nu am de-a face cu sistemul. În schimb, am început să caut joburi care nu aveau nicio legătură cu specializarea mea. Și așa am ajuns într-un call center, ca recuperator de datorii.

Oh, ce experiență „minunată” a fost asta! Nimic nu te pregătește pentru momentul în care trebuie să suni o bătrânică de 80 de ani și să-i ceri ultimii bani din pensie pentru a achita datoria unui nepot iresponsabil. Și ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, am fost și mustruluită pentru că nu am „insistat” suficient. Aparent, empatia nu era o calitate apreciată în acel domeniu. Oricât de mult uram jobul, iubeam independența pe care începea să mi-o ofere. Nu era jobul visurilor mele, dar era rampa mea de lansare. Am extins programul de la 6 la 8 ore, am lucrat weekenduri, am accesat orice bonus de performanță posibil.

Fiecare bănuț economisit era un pas mai aproape de visul nostru. Fiecare zi dificilă la muncă era motivată de imaginea casei noastre, a spațiului nostru. Strângeam bani ca un hamal, dar o făceam cu un scop

clar în minte. Victor începea și el să pună bazele unui business frumos.

Am învățat că drumul spre independență nu este niciodată ușor sau drept. Este plin de compromisuri, dezamăgiri și momente în care vrei să renunți. Dar m-a învățat și că determinarea poate muta munții. Că atunci când ai un vis suficient de puternic, poți trece peste orice obstacol. Nu era viața perfectă pe care mi-o imaginasem după facultate. Era plină de provocări, frustrări și momente de îndoială. Dar era viața mea, construită cu propriile mâini, ban cu ban, vis cu vis. Și asta o făcea mai prețioasă decât orice carieră de vis sau job perfect. Și mai ales reușeam să demonstrez că pot. Reușeam să nu fie nevoie să le cer bani alor mei și să scap de reproșuri gen „ai făcut facultatea aia degeaba" sau „nu ți-ai ales facultatea care trebuie".

Fiecare apel enervant, fiecare client dificil, fiecare oră suplimentară era un pas mai aproape de libertatea noastră. Și în fiecare seară, când mă întorceam acasă la Victor, știam că toate acestea meritau efortul. Pentru că la capătul drumului ne aștepta viitorul nostru, construit de noi, pentru noi. Plângeam mult noaptea, în timp ce Victor dormea. Era o realitate prea dură și nimeni nu mă pregătise pentru asta. Schimbasem radical modul de viață și mă lovea bagajul emoțional cu care plecasem de acasă referitor la discriminare și percepția asupra

dizabilității mele. Nu m-am considerat niciodată un handicapat până la aceste momente. Era ca și cum societatea îmi punea o etichetă pe care eu nu o acceptasem niciodată pentru mine însămi. Momente în care începi să te îndoiești de capacitățile tale, de visele tale și să crezi că ce îți spun alții e adevărat. Era ca și cum lumea începuse să îmi spună „nu face asta!", în timp ce toată viața mea fusesem învățată să fac tot ce îmi propun.

După doi ani și jumătate de apeluri interminabile și campanii de recuperat datorii, visul nostru a început să prindă contur. Am reușit să aplic pentru un credit la bancă pentru un apartament. Era primul pas spre independența noastră totală, spre casa noastră, spre viitorul pe care ni-l imaginam. Părea că astrele se aliniază în favoarea noastră.

Odată cu schimbarea locuinței, a venit și o transformare profesională. Am fost absorbită de o multinațională, o corporație care mi-a deschis ușa spre noi posibilități. În acel moment, am simțit că nimic nu-mi mai putea sta în cale. Am început de jos, dar eram mulțumită. Fiecare zi era o nouă oportunitate de a învăța, de a crește, de a mă dezvolta nu doar ca angajat, ci și ca om.

Primele luni în noul apartament au fost o aventură în sine. Dormeam pe o saltea, așteptând cu nerăbdare

fiecare salariu pentru a putea cumpăra câte ceva pentru casă. Era o perioadă de foc continuu, dar fiecare obiect nou, fiecare îmbunătățire a casei noastre ne umplea de bucurie și mândrie.

Viața noastră se transformase într-un proiect continuu. Fiecare pas, fiecare realizare ne aducea mai aproape de visul nostru. Apoi a venit nunta – perfectă în fiecare detaliu. Invitații, muzica, atmosfera, totul a fost exact așa cum ne-am imaginat. A fost un moment divin, rezultatul muncii și viselor noastre comune. Totul făcut de noi, fără ajutorul nimănui. Simțeam că trăim în câțiva ani ceea ce alții nu reușesc într-o viață întreagă.

Ne-am așezat în casa noastră, mândri de tot ce am realizat, gata să dăm contur următorului nostru proiect. Dar în goana după stabilitate financiară și succes, am uitat pe alocuri să trăim cu adevărat. Și, mai important, am uitat că timpul nu ține cu noi, că există un ceas biologic care ticăie implacabil.

Dorința de a avea un copil a devenit următoarea noastră misiune. Am început cu încercări pe cale naturală, plini de speranță și optimism. Dar lunile treceau, iar rezultatul pozitiv întârzia să apară. Odată ce ne-am stabilizat financiar, am început periplul pe la medici.

Fertilizarea in vitro părea la început o minune a științei moderne, o cale sigură de a ne vedea visul cu ochii. Totul într-un mediu controlat, cu specialiști și tehnologie de ultimă oră – ce ar putea merge prost? Dar realitatea s-a dovedit a fi mult mai complexă și mai dureroasă decât ne-am fi imaginat vreodată.

Clinicile erau pline de cupluri ca noi, toți în căutarea aceleiași minuni. Vedeam oameni de toate vârstele și din toate clasele sociale, uniți de aceeași dorință profundă de a deveni părinți. Era uimitor și înfricoșător în același timp să realizăm cât de răspândite sunt problemele de fertilitate.

Cozile interminabile în fața cabinetelor medicale, consultațiile pline de termeni tehnici și statistici încurajatoare – totul părea să ne dea speranțe. Dar nimeni nu vorbea despre adevăratul cost al acestui proces. Nu era vorba doar de bani, deși și aceia păreau să se înmulțească cu fiecare nouă procedură sau analiză. Era vorba despre costul emoțional, despre epuizarea fizică și psihică ce venea odată cu fiecare încercare nereușită. Tratamentele hormonale au fost poate cea mai grea parte. Să-mi administrez singură injecțiile, să-mi văd corpul schimbându-se, să simt emoțiile luând-o razna era ca și cum aș fi pierdut controlul asupra propriei ființe. Sacii de medicamente,

nenumăratele ecografii și monitorizări constante au devenit noua noastră normalitate.

Prelevarea celor 33 de ovule părea un succes uriaș, dar a fost urmată de o spitalizare cauzată de hiperstimularea ovariană. Corpul meu se revolta față de ceea ce îi făceam, dar noi continuam, împinși de dorința arzătoare de a deveni părinți.

Patru transferuri de embrion fără succes. Patru momente de speranță urmate de prăbușiri devastatoare. Era un delir emoțional, o dezolare profundă care ne cuprindea pe amândoi. Ne pierdeam pe noi înșine în acest proces, uitând cine eram și ce ne adusese împreună, în primul rând.

Ne uitam unul la celălalt cu un amestec bizar de ciudă și milă. Înțelegeam de ce treceam prin toate acestea, dar în același timp nu puteam să nu ne întrebăm: „De ce noi? Unde am greșit?”. Începeau certurile, acuzațiile, căutarea vinovatului într-o situație în care, de fapt, nimeni nu era de vină. Procesul a devenit dezumanizant. Ne pierdeam nu doar fizic, ci și emoțional. Relația noastră, odată puternică și plină de iubire, era acum tensionată la maximum. Ne dădeam vina unul pe celălalt, uitând că suntem o echipă, că suntem împreună în această luptă. În mijlocul acestui haos emoțional, ne-am trezit privind în oglindă și nerecunoscându-ne. Unde erau tinerii plini de speranță

și energie care își construiseră o viață împreună? Unde era dragostea care ne unise și ne făcuse să trecem peste atâtea obstacole?

Această experiență ne-a arătat că, uneori, succesul în unele aspecte ale vieții nu garantează fericirea în altele. Ne-a învățat că viața nu urmează întotdeauna planul pe care ni-l facem, oricât de mult am munci sau ne-am dori ceva. Dar poate cea mai importantă lecție a fost că, în mijlocul tuturor acestor încercări, trebuia să ne regăsim pe noi înșine și unul pe celălalt. Să ne reamintim de ce am pornit pe acest drum împreună și să ne redescoperim iubirea care ne-a adus aici. Nu am reușit!

În loc să ne apropie, aceste încercări au săpat un hău tot mai adânc între noi. Cu fiecare eșec, cu fiecare dezamăgire, ne îndepărtam tot mai mult unul de celălalt. Comunicarea noastră, odată fluidă și plină de înțelegere, a devenit fragmentată și plină de acuzații nerostite. Am încetat să mai luptăm unul pentru celălalt. Poate că eram prea obosiți, prea dezamăgiți, prea înfricoșați să mai încercăm. Sau poate că durerea eșecului de a concepe un copil a umbrit tot ce construiserăm împreună. Indiferent de motiv, ne-am trezit privind unul la celălalt și văzând niște străini.

Și totuși, în ciuda acestei realități dureroase, sunt încă bântuită de ideea că voi putea cândva să fac un copil. E o speranță care refuză să moară, o dorință care

persistă chiar și în fața evidenței contrare. Poate că e un mecanism de apărare, o modalitate de a da un sens tuturor suferințelor prin care am trecut. Sau poate e doar incapacitatea de a renunța la un vis care a definit atât de mult din cine sunt și ce îmi doresc de la viață.

În cele din urmă, ne-am despărțit. Finalul relației noastre a venit nu cu un bang, ci cu un șoptit, o recunoaștere tăcută că ceea ce ne unise cândva nu mai exista. Am rămas niște străini, mai străini chiar decât atunci când ne-am cunoscut prima dată. Pentru că acum purtam cu noi bagajul unei istorii comune, al unor vise spulberate și al unor așteptări neîmplinite.

Privind în urmă la tot ce am construit și am pierdut, mă întreb adesea cum am ajuns aici. Cum am trecut de la acel cuplu plin de speranță și determinare, care a cucerit lumea împreună, la doi străini care abia dacă se mai recunosc? Poate că am uitat să ne îngrijim de relația noastră, în timp ce ne concentram toate energiile asupra visului de a deveni părinți. Sau poate că unele iubiri, oricât de puternice ar fi la început, nu sunt menite să reziste tuturor furtunilor vieții.

Acum, mă găsesc singură, navigând prin aftermath-ul acestei experiențe. Sunt o sumă a realizărilor și eșecurilor mele, a viselor împlinite și a celor spulberate. Apartamentul în care am investit atâta

speranță și muncă e acum spațiul meu, plin de ecouri ale unei vieți care nu mai există.

Și totuși, în ciuda tuturor acestor pierderi, ceva în mine refuză să renunțe complet. Poate că e reziliența pe care am dobândit-o de-a lungul anilor, luptând cu prejudecățile și obstacolele. Sau poate e pur și simplu instinctul de supraviețuire. Indiferent de motiv, știu că trebuie să găsesc o cale de a merge mai departe, de a-mi reconstrui viața și de a-mi redefini visurile.

Drumul înainte e neclar și adesea înfricoșător. Dar am învățat că viața rareori urmează planul pe care ni-l facem. Poate că adevărata provocare nu e să atingem perfecțiunea sau să ne îndeplinim toate visurile, ci să găsim puterea de a continua, de a ne adapta și de a descoperi noi sensuri și bucurii, chiar și în mijlocul dezamăgirilor. Așa că, în timp ce o parte din mine încă tânjește după visul unui copil, încerc să-mi reamintesc că valoarea mea ca persoană nu e definită de capacitatea mea de a deveni mamă. Că există multe forme de a iubi, de a crea și de a lăsa o amprentă în această lume. Și poate, cu timpul, voi găsi noi visuri care să-mi umple inima și să-mi dea un scop.

În liniștea nopții, când restul lumii doarme, mă găsesc adesea privind în gol, gândurile mele fiind un vârtej de întrebări fără răspuns și emoții netraduse în cuvinte. Și mă întreb: oare știe cineva cu adevărat?

Știe cineva câte idealuri mi-am setat? Câte visuri am țesut cu mintea mea înfierbântată și mâinile mele neobosite? Fiecare victorie, fiecare pas înainte au fost o luptă, o demonstrație a voinței mele de a depăși orice obstacol. Prin câte furtuni am trecut, câte lecții am învățat, câte lacrimi am vărsat în tăcere? Dar lumea vede doar suprafața. Vede o femeie fără copii și presupune că știe totul. „De ce nu ai un copil?”, întreabă ei cu o curiozitate nepotrivită, de parcă ar fi o întrebare la fel de banală ca și „ce ai mâncat azi la prânz?”. Și în spatele acestei întrebări simple se ascund mii de presupuneri, judecăți și prejudecăți.

Știe cineva câte mormane de medicamente, injecții și hormoni am băgat în corpul meu tânăr, mărunt și firav? Un corp pe care îl consideram cândva dumnezeiesc, dar care acum pare să mă trădeze la fiecare pas. Totul, pentru că am vrut să dau viață. Pentru că am crezut că asta e menirea mea, datoria mea, visul meu suprem. A înțeles cineva vreodată cu adevărat prin ce trec de la un test de sarcină negativ la altul? Lună de lună, ani buni... Fiecare rezultat negativ e o mică moarte, o speranță spulberată, un vis care se destramă. Cât am plâns și cât m-am consumat, ce am simțit și ce m-a măcinat – sunt experiențe pe care cuvintele par prea slabe să le descrie.

Uneori mă întreb dacă m-am rătăcit pe drumul pe care l-am ales. Dar apoi mă opresc și mă întreb: l-am ales eu cu adevărat acest drum? Sau mi-a fost hărăzit? L-am ales eu sau m-a ales el pe mine? Sau poate, și mai înfricoșător, l-am ales eu ori mi l-a ales presiunea socială și tot neamul la un pahar într-o zi de Paște? „Când faceți și voi un copil?", întreabă mătușa cu un zâmbet știutor. „Nu-i așa că e timpul?", insistă vecinii bine intenționați. Și cu fiecare întrebare, cu fiecare aluzie, simt cum o parte din mine se frânge. Pentru că ei nu știu. Nu pot să știe. Nu știu despre nopțile petrecute plângând în baie, despre discuțiile tensionate cu partenerul, despre speranțele care cresc și se spulberă cu fiecare ciclu menstrual. Nu știu despre orele petrecute în sălile de așteptare ale clinicilor, despre deciziile dificile și compromisurile pe care le-am făcut.

Și mă întreb: de ce e atât de important pentru societate să mă definească prin capacitatea mea de a face un copil? De ce valoarea mea ca femeie, ca ființă umană, pare să fie redusă la funcția mea reproductivă? Am creat atâtea lucruri în viața mea. Am construit o carieră, am cultivat relații, am învățat, am crescut, m-am transformat și am rupt atâtea bariere. Dar cumva, pentru mulți, toate acestea par să pălească în fața unei singure „realizări" care îmi scapă printre degete. Simt uneori că trăiesc într-o lume paralelă. O lume în care

fiecare zi e o luptă, fiecare lună o dezamăgire și fiecare an care trece aduce cu el o nouă greutate a așteptărilor neîmplinite. Și în tot acest timp, lumea din jurul meu continuă să se învârtă, aparent inconștientă de furtuna care mă sfâșie pe dinăuntru.

Să le spun tuturor să se oprească. Să le arăt cicatricile vizibile și invizibile pe care le port, să îi fac să înțeleagă profunzimea durerii mele. În schimb, zâmbesc politicos și răspund evaziv. Pentru că e mai ușor așa. Pentru că nu sunt pregătită să împart această vulnerabilitate cu o lume care pare incapabilă să o înțeleagă cu adevărat.

Și totuși, în mijlocul acestei furtuni emoționale, există momente de claritate. Momente în care realizez că sunt mai mult decât suma încercărilor mele eșuate de a deveni mamă. Că valoarea mea ca persoană nu e definită de capacitatea mea de a procrea. Poate că într-o zi voi avea puterea să vorbesc deschis despre această luptă. Să educ, să sensibilizez, să schimb percepții. Poate că într-o zi, când cineva va întreba „de ce nu ai copii?”, voi avea curajul să răspund cu adevărul brutal și frumos al experienței mele.

Până atunci, continui să navighez prin aceste ape tulburi, încercând să-mi găsesc echilibrul între așteptările societății, dorințele mele personale și realitatea dură a situației mele. Și sper că, într-o zi,

lumea va învăța să vadă dincolo de suprafață, să înțeleagă că fiecare persoană poartă cu ea o poveste complexă, plină de triumfuri și eșecuri, de speranțe și dezamăgiri. Pentru că, la urma urmei, suntem cu toții mai mult decât etichetele pe care societatea alege să ni le pună. Suntem ființe complexe, cu vieți bogate și experiențe diverse. Și meritățm să fim văzuți, auziți și înțeleși în totalitatea noastră, nu doar prin prisma îngustă a așteptărilor sociale.

E aproape amuzant cum oamenii care nu știu nimic despre lupta noastră interioară, despre nopțile nedormite, despre încercările repetate de a salva relația se simt acum îndreptățiți să-și exprime șocul și dezamăgirea. De parcă decizia noastră ar fi fost luată în grabă, într-un moment de nebunie temporară, și nu rezultatul unui proces lung și dureros de autoanaliză și acceptare.

Și ceea ce mă frapează cel mai mult e contrastul flagrant între lipsa lor de interes când eram împreună și brusca lor „îngrijorare” acum că ne-am despărțit. Unde erau toate aceste voci îngrijorate când treceam prin momente dificile? Unde erau aceste telefoane de susținere când ne luptam să ținem relația pe linia de plutire?

E ca și cum divorțul nostru a devenit un fel de oglindă magică în care toată lumea își proiectează

propriile temeri, insecurități și judecăți despre relații. Și în loc să vadă realitatea – doi oameni care au făcut o alegere dificilă, dar matură – ei văd doar propria lor imagine distorsionată a ceea ce cred ei că ar fi trebuit să fie o relație „perfectă”.

Cel mai frustrant aspect e că aceste reacții, deși probabil bine intenționate, nu fac decât să adauge un strat suplimentar de stres și anxietate peste o situație deja dificilă. În loc să ofere sprijin real sau să respecte pur și simplu decizia noastră, ei ne forțează să navigăm prin acest labirint de așteptări sociale și prejudecăți despre cum ar trebui să arate un divorț „acceptabil”. Aș vrea să le pot spune tuturor acestor spectatori nepoftiți că divorțul nostru nu e o tragedie publică sau un eșec personal. E pur și simplu finalul unei călătorii pe care am făcut-o împreună. Aș vrea să înțeleagă că nu au nevoie să fie șocați sau dezamăgiți în numele nostru. Că ceea ce avem nevoie cu adevărat e spațiu pentru a procesa această schimbare în viețile noastre, nu judecăți sau compasiune falsă.

Cum ziceam, aceste reacții spun mai multe despre societatea în care trăim decât despre relația noastră. Despre cum vedem căsătoria ca un ideal de neatins și divorțul ca un eșec total. Despre cum suntem mai preocupați să menținem aparențele decât să oferim sprijin real celor din jurul nostru. Poate că e timpul să

schimbăm această narațiune. Să înțelegem că relațiile, ca și viețile noastre, sunt complexe și în continuă evoluție. Că, uneori, cel mai curajos lucru pe care îl poți face e să recunoști când e timpul să mergi mai departe. Și că, în loc să judecăm, ar trebui să oferim empatie și spațiu celor care trec prin astfel de tranziții de viață.

Așa că, data viitoare când auziți despre un cuplu care divorțează, în loc să exclamați șocat „ce păcat, erau atât de potriviți!", poate ar fi mai bine să oferiți un simplu „sper că sunteți bine. Sunt aici dacă aveți nevoie de ceva". Pentru că, la urma urmei, empatia reală și sprijinul tăcut sunt infinit mai valoroase decât orice judecată sau opinie neinformată.

Pentru moment, mă concentrez pe a-mi vindeca rănile, pe a-mi regăsi vocea și pe a redescoperi cine sunt eu, dincolo de toate rolurile și așteptările pe care le-am avut. E un proces lent și adesea dureros, dar simt că e necesar. Pentru că numai așa, trecând prin acest foc al transformării, voi putea renaște din propria-mi cenușă, mai puternică și mai înțeleaptă. Iar când iubirea mă va lovi din nou, o să fie epic!

Capitolul 5 – Ghid de depanare: o odisee pe un picior și jumătate

Motto: Cum să câștigi cursa vieții când ai un handicap la start

Am ajuns și la momentul vieții în care am înțeles că pentru a merge înainte trebuie să lași ceva în urmă. În cazul meu, acel „ceva” se întâmplă să fie un picior. Nu-ți face griji, sunt okay! Prea zen chiar. Trebuia să iau decizia asta mai devreme...

La începutul acestei călătorii cântărești prost și costurile de a renunța la un membru pe care l-ai purtat cu tine toată viața și e inevitabil să nu te întrebi: și acum ce fac? Cum navighez în această nouă realitate în care cumpărarea de șosete devine brusc o problemă filozofică, să cumpăr perechi sau la bucată? Iată ghidul meu personal prin labirintul fizic și emoțional al vieții postamputare. O să explorez tot, de la decizia dificilă la prejudecăți sociale, până la redescoperirea bucuriei

(necesită multă creativitate și un simț al umorului bine dezvoltat).

Este o călătorie cu ups and downs (mai ales downs când începi să mergi cu proteză), revelații profunde despre natura umană și reziliență.

1. Procrastinarea – un sport olimpic sau cum am amânat inevitabilul timp de două decenii.

Oh, procrastinarea! Sportul la care excelăm toți într-un domeniu sau altul, dar rareori ajungem să-l practicăm la nivel olimpic. Ei bine, lăsați-mă să vă povestesc cum am devenit eu campioană la amânarea deciziei care avea să îmi schimbe corpul și percepția asupra vieții.

Totul a început la vârsta de 12 ani, când medicii mi-au dat vestea că ar fi o idee bună să îmi amputez piciorul stâng. Știți, un fel de upgrade timpuriu. Cine are nevoie de două picioare când poți avea unul și o poveste grozavă de spus? În înțelepciunea mea de adolescentă, am decis că totuși această decizie mai poate aștepta. Până la urmă, aveam alte lucruri mult mai importante de făcut, cum ar fi să mă îndrăgostesc, să visez la prima întâlnire și să-mi fac griji pentru acnee. Cine are timp să se gândească la amputații când hormonii joacă pe sârmă plini de efervescență? Nu eram pregătită pentru o astfel de decizie. Am continuat

să-mi trăiesc viața ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru următorii 22 de ani, am purtat acest picior cu mine ca pe un suvenir nedorit dintr-o vacanță pe care nu mi-o aminteam să o fi făcut. În tot acest timp, piciorul meu a devenit copilotul meu nedorit în toate aventurile vieții. A fost acolo la prima întâlnire (stângaci și incomod, ca orice adolescent), la absolvire și chiar în călătoriile mele prin lume (adăugând un element de surpriză fiecărei expediții – oare va coopera azi sau va decide să facă grevă în mijlocul unui tur al Parisului?)

Am devenit o expertă în arta de a găsi scuze atunci când era convenabil. „Nu pot alerga, piciorul meu are o zi proastă", „Îmi pare rău că am întârziat, piciorul meu a decis să facă azi un detour". Am avut scutire pentru ora de sport și scuze pentru întârzierile la întâlniri sau muncă. Ce e fascinant? În tot acest timp de „amânare", am trăit. Durerea făcea parte din mine, dar nimic nu îmi stătea în calea poftei de viață. Am iubit, am râs, am plâns (uneori din cauza durerilor la picior, alteori din cauza vieții în general). Am călătorit, am dansat cu entuziasm, am creat amintiri. Am avut un picior plin de umor negru și parte integrantă din identitatea mea. Era acel prieten enervant pe care îl păstrezi pentru că știe prea multe despre tine ca să-l lași să plece.

Douăzeci și doi de ani. Timp în care aș fi putut să învăț o nouă limbă, să devin expert în astrofizică sau să perfecționez arta de a face origami cu picioarele. În schimb, am devenit maestru în arta de a trăi cu un membru ce avea planuri proprii, adesea în conflict cu ale mele.

Așa că, dragi procrastinatori în devenire, dacă vreți să amânați o decizie importantă, faceți-o cu stil. Transformați-o într-o aventură de două decenii. Cine știe? Poate veți scrie și voi o carte despre asta într-o zi.

Ca lecție învățată? Uneori, amânarea nu este despre lene sau frică. E despre a trăi, a experimenta, a te adapta. E despre a face din necesitate o virtute și din provocări, povești de spus. Și dacă tot trebuie să renunți la ceva în cele din urmă, măcar ai acumulat o viață întreagă de experiențe cu care să umpli golul.

2. Prejudecățile și prietenii tăi imaginari care refuză să dispară.

Prejudecățile, acei „prieteni” nedoriți care apar la fiecare colt, gata să-ți reamintească că ești „diferit”. Dacă credeai că adolescența e grea pentru toată lumea, stai să vezi cum e când ai un picior mai rebel și o lume plină de oameni ce par să fie experți în viața ta fără să te cunoască.

La 12 ani, când ideea amputării a fost pusă pe masă pentru prima dată, m-am confruntat cu un val uriaș de prejudecăți. Și nu, nu veneau doar de la alții. Cele mai puternice prejudecăți erau cele pe care le aveam eu însămi. Mă întrebam: cum o să mă placă cineva dacă am un picior lipsă? O să mă placă cineva dacă am un picior lipsă? O să pot vreodată să port rochii scurte fără să atrag priviri de milă? Pe măsură ce m-am maturizat, am realizat că prejudecățile sunt ca acele rude îndepărtate care apar neinvitate la fiecare reuniune de familie – enervante, dar aparent inevitabile. Am învățat să navighez prin oceanul de priviri curioase, întrebări nepotrivite și asumpții greșite.

„Nu, nu pot să-ți împrumut piciorul ca să ajungi mai repede până la etajul 5”. „Da, pot să conduc o mașină!”, „Nu, nu am devenit așa pentru că am uitat să-mi beau laptele când eram mică”.

Am devenit un fel de ambasador neoficial al lumii celor „diferiți”. Fiecare ieșire în public este o oportunitate de a educa, de a sparge stereotipuri, de a arăta că suntem mai mult decât suma părților noastre (sau lipsa lor).

Exemplul 1: Cum să traversezi strada în România și să ajungi întreg pe partea cealaltă.

Asta e valabil atât pentru cei cu dizabilități, cât și pentru ăștia perfecți. Simplu. Arunci o serie de înjurături cu precipitații spre ăla care a vrut să oprească la trecerea de pietoni, dar „n-a putut”, și te duci în treaba ta... Doar că eu mai am un atu, pot să merg cât de încet vreau pe trecerea de pietoni, profitând de stilul meu haotic de a-mi arunca picioarele doar ca să enervez șoferii care, de altfel, nu îndrăznesc să zică nimic, că de... îi vede Dumnezeu. Cu cât stau mai mult pe trecerea de pietoni, cu atât simt că fac parte din viața lor. Asta zic și eu integrare în societate!

Exemplul 2: prioritate la lift, o comedie neagră în spațiu restrâns.

Știm bine că regulile în România funcționează mai mult ca sugestii decât ca impuneri, iar empatia e la fel de rară ca aerul condiționat în autobuze, în mijlocul arșiței. Sunt în fața liftului de la metrou, privind cu o oarecare amuzare la afișul care enumeră clar cine are prioritate. Era ca și cum citeam un basm – frumos în teorie, dar complet deconectat de realitatea brutală a orei de vârf. Cu proteza mea bine ascunsă sub pantaloni (să nu deranjeze sensibilitățile estetice ale concetățenilor mei grăbiți), am așteptat cuminte să se deschidă ușile liftului. S-au deschis și oamenii au început să se transforme în zombi, care, în loc să caute creieri, căutau un loc în cutia minusculă de metal.

Oameni sănătoși care pot urca scările fără să gâfâie se înghesuiau acum să încapă în lift de parcă afară ploua cu lavă. Le-am dat prioritate, că nu vreau să risc să fiu călcată în picioare, și m-am înghesuit și eu ultima împreună cu ei. Era atâta înghesuială, încât puteam să ghicesc ce a mâncat la prânz vecinul meu de lift. Clar era ceva cu usturoi. Well, această minune a ingineriei moderne, liftul, a decis că suntem prea mulți să poată urca. Am depășit limita de greutate și a început să scoată zgomote de protest, refuzând să ducă lumea la suprafață.

În naivitatea mea, am îndrăznit să sugerez: „Poate nu o să urce liftul pentru că suntem prea mulți". Oh, ce greșeală fatală! Ce-o fi fost în capul meu?!

Dintr-odată, m-am trezit în mijlocul unei mini-revoluții. Priviri acuzatoare s-au îndreptat spre mine, de parcă eu aș fi fost responsabilă pentru legile fizicii care împiedicau liftul să se miște.

„Păi, poate ar trebui să coborâți dumneavoastră", a sugerat cineva cu o voce dulce-acrișoară, de parcă îmi făcea o favoare oferindu-mi șansa de a face mișcare.

Și apoi, cireașa de pe tort: „Așa sunteți voi, ăștia cu dizabilități, plini de răutate".

Ironia! Eu, care am cedat locul meu de prioritate, care m-am înghesuit ultima în lift, eram acum acuzată

de răutate. Pentru că, evident, a sugera că prea mulți oameni într-un spațiu limitat ar putea fi o problemă e un semn clar de maliționitate.

În acel moment, am avut o revelație. Poate că adevărata dizabilitate nu era a mea, ci a celor din jurul meu – o dizabilitate a empatiei, a bunului-simț și a incapacității de a citi un simplu afiș.

Am coborât din lift nu pentru că eram „plină de răutate", ci pentru că brusc mi-am amintit cât de mult îmi place exercițiul fizic, în special urcatul scărilor în compania propriilor gânduri, departe de această mostră de umanitate la conservă și pentru că eu clar nu puteam fi ca ei.

În timp ce urcam treptele, m-am gândit la cât de minunat ar fi dacă oamenii ar citi afișele cu aceeași pasiune cu care citesc ultimele zvonuri pe social media. Sau dacă empatia ar fi la fel de contagioasă ca o melodie proastă de pe TikTok. Și, până la urmă, nici nu e despre afiș...

La suprafață, am respirat adânc aerul proaspăt al Bucureștiului (bine, „proaspăt" e un termen relativ aici) și am zâmbit. Pentru că, la urma urmei, ce e viața fără puțină ironie? Și cine are nevoie de lift, când ai o proteză de ultimă generație, un picior și o voință de fier?

Data viitoare poate voi veni cu propriul meu afiș: „Atenție! Persoană cu dizabilitate și simțul umorului intact. Intrați în lift pe propriul risc. Efectele secundare pot include confruntarea cu propria lipsă de empatie și o doză zdravănă de rușine”.

Până atunci, voi continua să navighez prin această comedie a vieții, un pas șchiopătat odată, amintindu-mi că, uneori, cel mai bun răspuns la absurditate constă într-un zâmbet și o porție zdravănă de autoironie.

3. Încrederea în medicină – o relație mai complicată decât statusul tău de pe Facebook.

Minunea științei care poate să-ți salveze viața, dar pare incapabilă să producă un sirop de tuse care să nu pută a șosete folosite. Relația mea cu medicina a fost una complicată. O mulțime de diagnostice care, când ajungeau pe mâna altui medic, provoca confuzie, fiecare era de altă părere. Experimente și material de lucru și de studiu. Probabil că s-ar putea scrie volume întregi despre cazul meu în literatura de specialitate.

La 12 ani, când medicii mi-au sugerat prima oară amputația, reacția mea a fost un amestec de frică și neîncredere. Pe de-o parte, erau acești oameni în halate albe care păreau să știe tot și să aleagă subit că e mai ușor să măcelărești decât să găsești variante alternative.

Pe de altă parte, propunerea de a-mi ajusta o parte din mine. Să-mi taie o bucată din corp ca și cum ar fi fost o simplă tunsoare. „Hai să scurtăm puțin aici, o să arăți grozav pentru vară!" Încrederea mea în medicina vremurilor era la fel de solidă ca un castel de nisip în timpul fluxului. Sigur, știam că medicii pot face lucruri incredibile – puteau să-ți pună oase la loc, să te facă să nu mai strănuți la fiecare primăvară și chiar să te scape de coșuri. Dar să-mi taie piciorul? E al meu! Asta părea un pic cam extrem, nu? Am așteptat... douăzeci și doi de ani. Am fost la alți medici pentru alternative. Toate au dat greș. Am trăit așa, din infecție în infecție, cu febră și pansamente. L-am forjat „de toți banii"! Pe măsură ce înaintam prin viață, piciorul meu a continuat să-mi amintească zilnic că avea planuri proprii și că el mă conduce. Am început să realizez că medicina nu e perfectă, pentru că e făcută și practicată pe oameni. Și oamenii, cu toate minunile lor, sunt departe de a fi perfecți. Împinsă de gravitatea situației, am luat decizia. It is time to say goodbye dear friend!

Am ajuns pe masa de operație la decizia proprie, douăzeci și doi de ani mai târziu, cu piciorul marcat cu carioca de cei de la firma de protezare specificând clar de unde trebuie amputat, astfel încât să-mi poată facilita protezarea într-un mod util pentru o persoană activă și plină de viață. Am intrat în cabinet nu ca o victimă, ci ca un partener care dorește să coopereze.

Ziua intervenției a fost cea mai dură din viața mea. Mai fusesem până atunci pe masa de operație de nenumărate ori, dar niciodată nu am simțit că mi se prăbușește Universul ca în ziua aceea.

—Câți ani ai? m-a întrebat brancardierul trimis să mă preia către blocul operator.

—33! i-am răspuns...

—La dracu'! Ești de-o seamă cu mine! și a izbucnit în plâns.

Încurajator, nu?

Drumul către sala de operații mi s-a părut ca fiind prea scurt. Îmi venea să-mi înfig unghiile în pereți și să pun frână, să mai lungesc puțin timpul. Până atunci crezusem că eram pregătită. Credem că m-am împăcat cu ideea și că o să fiu la fel de puternică, așa cum mai fusesem de atâtea ori. Nu puteam! Simțeam cum sunt împinsă spre nebunie. Vedeam cum mă apropii de sală și așteptam ca să mă lege cineva în cămașa de forță. Pe masa de operație îmi vedeam sufletul cum mă părăsește și plutește deasupra corpului care urma să fie alterat pe viață. Aveam inima în gât, cu atât mai mult când am realizat că o să fiu conștientă pe tot parcursul procedurii, pentru că anestezia urma să-și facă efectul doar de la buric în jos. Urma să am mintea liberă să asiste la această transformare ireversibilă. Cearșaful

pus în față ca să nu văd efectiv procedura nu ajuta. Eram într-un coșmar. Zgomotul de fierăstrău și zarva din sală nu mă ajutau să mă calmez. Știam că dincolo de cearșaf se desfășura realitatea brutală.

—Dom'le doctor, eu o să mor acum. Vă rog, adormiți-mă! Nu pot să rezist! Vă rog, faceți ceva!

A venit anestezista și doar cu o atingere pe branulă a făcut minunea. Eram în altă lume. Relaxarea mi-a cuprins tot corpul și mintea. Tot corpul mă gâdila. Mă gâdila de câte ori se pornea fierăstrăul care cu câteva momente înainte instalase în mine teroare. Nervii mei nu erau în totalitate paralizați, dar în loc de durere transmiteau furnicături în tot corpul. De aici a fost cale foarte scurtă către niște crize de râs interminabile. Râdea și medicul cu mine. I-am cerut până și să-mi dea un strop din licoarea- minune și acasă, „să mă distrez și cu soțul meu".

La reanimare, realitatea a început să se reasambleze în jurul meu. Odată cu revenirea lucidității, a venit și conștientizarea brutală a ceea ce tocmai se întâmplase. Gata. Procesul era ireversibil. Nu mai aveam un picior. Această realizare, în loc să mă doboare, a trezit în mine o determinare feroce. Mi-am promis în acel moment că nu voi permite acestei schimbări să-mi definească întreaga existență. Nu puteam să-mi petrec restul vieții lamentându-mă. Trebuia să accept, să cooperez cu

noua mea realitate. Eram acum o nouă versiune a mea însămi și am jurat că nimic nu-mi va sta în calea fericirii, chiar dacă acum aveam un membru în minus.

Cu o hotărâre surprinzătoare chiar și pentru mine, am sunat-o pe mama să-i spun că sunt bine. Ba chiar i-am spus că am poftă de friptură la grătar și bere, un semn că, în ciuda transformării fizice, esența mea rămânea neschimbată.

Următoarele patru zile de spitalizare au fost o călătorie de descoperire a noului meu corp. Bontul, surprinzător de ușor și lipsit de durerea familiară, părea să aibă o voință proprie. Tendoanele îl trăgeau într-o poziție îndoită, obligându-mă să fac eforturi conștiente pentru a-l menține întins.

Am experimentat senzații-fantomă – mâncărimi la degete inexistente, înțepături la o gleznă imaginară. Creierul meu, încă neadaptat la noua realitate, continua să trimită semnale către un membru care nu mai exista. Era frustrant să simt nevoia de a mă scărpina undeva unde nu mai aveam cum să ajung.

Cu toate acestea, m-am simțit norocoasă. Nu am experimentat dureri-fantomă, despre care am înțeles că pot fi chinuitoare pentru mulți amputați. Dureri cu care te poți confrunta chiar pe parcursul întregii vieți. Singura reminiscență persistentă este senzația de apă

între degete după fiecare duș – un disconfort minor în comparație cu ce ar fi putut fi. În plus, am mereu o poveste grozavă de împărtășit cu colegii sau prietenii.

Așadar, iată-mă aici, navigând prin viață cu un membru mai puțin și mereu cu un imbus în dotare, dar cu o colecție de povești mult mai bogată. Am descoperit și câteva avantaje neașteptate ale vieții postamputare pe care nimeni nu se obosește să ți le menționeze în broșurile informative:

1. Economii substanțiale la pedichiură. Jumătate din picioare înseamnă jumătate din preț, nu? (Încă negociez această logică cu salonul pe care îl frecventez.)

2. Am devenit campioană la „Ghicește care picior e mai funcțional" la petreceri. E un mare succes, mai ales după câteva pahare.

3. Halloweenul a căpătat o nouă dimensiune. Costumul meu de pirat e acum 100% autentic.

4. Pot să-mi schimb înălțimea după plac. Cine are nevoie de tocuri când poți să-ți ajustezi piciorul protetic?

5. Niciodată nu mai trebuie să-mi fac griji că am călcat în ceva dubios cu piciorul stâng. Pentru că, ei bine, nu mai e acolo.

6. Am devenit expertă în a face glume pe seama mea înainte ca alții să aibă șansa. „Da, costumul meu de barză e pe jumătate gata.”

7. Am o nouă superputere: pot să detectez ploaia înainte să înceapă. Cine are nevoie de meteorologi când ai un bont care te anunță schimbările barometrice?

8. În sfârșit, am o scuză legitimă să ocup locurile de lângă ieșirea de urgență în avion. Mai mult spațiu pentru picioare... sau, mă rog, pentru picior.

9. Replicile de agățare au devenit și ele mai bune: „Ai fantezii cu picioare? Păcat, am redus oferta la jumătate, dar am dublat atitudinea”, „Căutai o femeie care să nu te calce pe nervi?”, „Vrei o relație care să meargă bine? Cu mine merge șchiopătând, dar ajungem departe”. Pentru că, hei, nu e un handicap, e un stil de mers personalizat!

Și trecerea la proteză a venit cu un întreg „set de instrucțiuni” nescrise. A durat puțin să mă prind cum stă treaba cu greutatea și echilibrul, dar și cu faptul că până și întorsul în pat devenise un fel de sport de performanță. La început, dimineața, în mod glorios, săream din pat ca și cum n-aș fi avut nicio proteză. Evident, am aterizat mai mult ca un delfin pe plajă.

Dar aventura trebuia să continue, așa că m-am decis să reiau „preludiul călătoriilor mele”. Destinația? Austria. Mândră de mine, am ajuns la nivelul la care puteam să car două rucsacuri – unul în față, unul în spate, ca un iac cu bagaje. Când, în trecut, trasul unui troller îmi părea misiune imposibilă, acum îmi simțeam nivelul de „ninja al călătoriilor” aproape complet.

În prima zi, am dat o tură de Viena, convinsă că am cucerit lumea – sau măcar cartierul. Seara însă, proteza mea a decis că gluma-i glumă. La fiecare pas, simțeam cum piciorul începe să se cam „ducă”. Proteza mea avea alte planuri – laba piciorului a decis că vrea și ea concediu, deși uitase să mă anunțe. Îmi patina glezna în toate direcțiile și a mai fost nevoie doar de un pas până când s-a desprins din toată șurubăraia.

Și uite-mă pe mine, așezată pe marginea străzii, între oameni care n-aveau habar că piciorul meu era undeva între „trotuar” și „hai să-mi bag piciorul de vacanță”. Întrebam lumea, cu toată inocența, dacă are cineva un imbus. Cine, în Viena, umblă cu un imbus după el? Evident, nimeni.

Așa că m-am resemnat și am chemat un Uber. Cu mii de scenarii în cap: cum intru în mașină? Cum ajung la hotel? Cum explic că am rămas pe jumătate „parcată”? Șoferul, probabil cel mai îngeresc om pe care l-am întâlnit, a decis că nu mă lasă în drum și m-a

ajutat să urc în mașină. Și-a amintit de un service auto deținut de un turc, deschis peste program. Pe drum, mă imaginam abandonată pe marginea drumului, chemându-l pe socrul meu din România să mă „extragă" din Viena ca într-un film prost. Ajunsă la service, turcii, bineînțeles, s-au distrat copios. Erau convinși că n-au mai avut o zi așa bună de când... niciodată. Mi-au zis chiar că, dacă vin des pe acolo, se gândesc serios să deschidă o linie de „reparat proteze de urgență". Îmi și imaginez în colțul din dreapta o rampă cu cric de „anvelopat" picioare protetice.

Și uite așa, printre hohote și autoironie, am rezolvat problema, spunându-mi în gând: „Hai, să-mi bag piciorul!" – la propriu și la figurat. Uneori, chiar și cel mai bine plănuite momente pot sfârși în ipostaze hilare. Dar atunci când nu ai de ales, cel mai bun lucru pe care îl poți face este să improvizezi și să te distrezi pe parcurs. Nu toate momentele „dezastruoase" sunt acolo să te tragă în jos – unele vin tocmai ca să-ți reamintească de puterea ta de adaptare și să-ți ofere o poveste excelentă de spus mai târziu.

Dacă îmi spunea cineva vreodată că o să am parte de propria poveste de *cenușăreasă*, probabil m-aș fi gândit la baluri, rochii de gală și un prinț la costum. Dar iată-mă aici, *Cenușăreasa protezei*, în rolul principal într-o variantă modernă și un pic mai... improvizată.

În loc de condurul de cristal, eu mi-am pierdut *laba piciorului protetic* chiar în mijlocul unui tur de Viena. Fără un bagaj de fantezie și o biblie a romantismului, dar cu destulă improvizație și un Uber – căci prințul din povestea mea a venit sub forma unui șofer austriac cu un simț extraordinar al umorului și care nu părea deloc deranjat că, în loc de rochie de bal, eu căram două rucsacuri. Și nici nu m-a judecat că, în loc să las pantoful undeva pe trepte, mi-am „lăsat" laba piciorului pe trotuar.

Bineînțeles, în varianta mea de basm, în loc de zâna cea bună am avut niște mecanici turci care nu numai că au reușit să-mi fixeze piciorul, dar au și tras o porție zdravănă de râs. Ei, cine mai are parte de o asemenea echipă de „spiriduși" la miezul nopții?

Așa că, dacă te vei găsi vreodată pe marginea unui trotuar, cu „laba piciorului" sau moralul la pământ, nu dispera. Învață să râzi, cere ajutor, chiar dacă întrebarea pare ridicolă – „aveți un imbus, întâmplător?" – și amintește-ți că soluțiile pot apărea chiar și de la oameni și locuri neașteptate. Viața e plină de piedici, dar cu puțin umor și deschidere, chiar și cele mai mari obstacole devin doar niște pauze simpatice în drumul tău.

Dar poate cel mai amuzant aspect al întregii mele vieți este reacția oamenilor când realizează că pot să

fac glume despre situația mea. E ca și cum le-ai da permisiunea să respire din nou după ce au încercat să pară superserioși și empatici.

Așa că, dacă mă vedeți vreodată pe stradă, nu ezitați să veniți să spuneți „bună!”. Promit că nu voi fugi de voi. Bine, tehnic, nu pot fugi oricum, dar înțelegeți ideea. Și dacă vă întreabă cineva vreodată „ce s-a întâmplat?”, vă încurajez să fiți creativi cu răspunsul. Preferatul meu până acum: „Am pariat cu un rechin că pot înota mai repede. Am câștigat pariul, dar cu un cost”.

La urma urmei, viața e prea scurtă să nu râzi de propriile tale experiențe bizare. Așa că, iată-mă, mergând înainte (chiar dacă uneori e mai mult un salt) cu un zâmbet pe față și o proteză sub braț. Pentru că, la sfârșitul zilei, nu contează câte picioare ai, ci cât de multe povești poți spune și câte râsete poți provoca.

Și... cine știe? Poate, într-o zi, când tehnologia va avansa suficient, voi putea să-mi comand o proteză cu rachetă încorporată. Până atunci, mă mulțumesc să fiu cea mai tare poveste de la orice petrecere și campioana necontestată la economisirea de șosete.

Această viață m-a învățat că adaptabilitatea umană este aproape infinită. Am descoperit în mine o forță pe care nu știam că o am, o capacitate de a face față

schimbării care m-a surprins. Sunt acum o versiune diferită, dar nu diminuată, a mea însămi. Fiecare zi este o nouă oportunitate de a redefini ce înseamnă „normal” pentru mine. Și, deși drumul nu e întotdeauna ușor, fiecare pas (fie el fizic sau metaforic) mă duce mai aproape de acceptarea deplină și bucuria de a trăi în acest nou corp al meu.

Sunt o supraviețuitoare, o luptătoare și, mai presus de toate, sunt întreagă – nu în ciuda a ceea ce am pierdut, ci datorită a ceea ce am câștigat în acest proces de transformare.

Am fost întrebată de multe ori dacă am reușit să trec peste, să-mi înving limitele, să demonstrez că orice este posibil. Adevărul este că nu am trecut peste ceva. Nu „am reușit” să scap de eticheta pe care alții au vrut să mi-o lipească. Dar am făcut altceva mai important: am învățat să râd de ea și să o port ca pe un accesoriu extravagant.

Am învățat că umorul e cea mai bună armă împotriva prejudecăților. E greu să rămâi blocat în stereotipuri când persoana din fața ta face glume mai bune despre situația ei decât ai putea tu vreodată. Oamenii se tem de ceea ce nu înțeleg, de ceea ce este diferit. Și cine poate să-i învinuiască? Într-o lume care pune atât preț pe „perfecțiune”, a fi diferit poate părea înfricoșător. Așa că eu am început să mă identific cu un

pod. Un pod între lumea celor „normali” și lumea celor „diferiți”. Pentru că, la urma urmei, cu toții suntem diferiți în felul nostru. Unii dintre noi doar purtăm aceste diferențe la vedere. Poate într-o zi, când prejudecățile vor deveni o relicvă a trecutului, vom putea cu toții să dansăm – unii pe două picioare, alții pe unul și alții poate pe niciunul – în ritmul aceleiași muzici a acceptării și înțelegerii.

În final, o astfel de poveste e pentru aceia care știu că viața nu trebuie să fie perfectă ca să fie memorabilă. Este pentru cei care își pun întrebarea nu „de ce mie?”, ci „de ce nu și asta?” și își „bagă piciorul” în toate scenariile impuse, dansând mai departe cu aceeași poftă.

Te încurajez, cititorule, te provoc și pe tine să porți „absurdițățile” cu aceeași mândrie, să îmbrățișezi ceea ce alții consideră limitări și să le transformi într-o parte integrantă a „dansului” tău.

Capitolul 6 – Filozofia unui pantof

Motto: Nu judeca un om după pantofii lui, ci ascultă-i povestea

Salutare! Sunt pantoful stâng al unei femei extraordinare și am o perspectivă unică asupra lumii. Nu sunt un pantof obișnuit, știți? În loc să îmbrac un picior din carne și oase, eu sunt partenerul unei proteze. Și vă spun ceva: am învățat mai multe despre viață, reziliență și prostia umană decât majoritatea oamenilor „întregi" pe care îi întâlnesc zilnic.

Fratele meu drept are o viață mult mai convențională, îmbrăcând un picior natural, dar eu? Eu sunt aventurierul familiei. Sunt exploratorul care a învățat că normalitatea e cel mai adesea definită de cel mai puțin calificați să o facă. Și, credeți-mă, am văzut destule pentru o viață întreagă de memorii. Știți care e partea cea mai amuzantă a vieții mele? Când oamenii

se holbează la mine pe stradă. Da, la mine, un simplu pantof. Se uită fix, încercând să-și dea seama ce e „diferit”. Uneori îi aud șoptind: „Uite cum merge!”. De parcă ar fi martori la un fenomen paranormal. Dragii mei, nu sunt OZN-ul pe care-l căutați, sunt doar un pantof care a învățat să calce diferit.

Ah, și experții! Doamne, câți experți am întâlnit! Oameni care n-au purtat în viața lor o proteză, dar care știu exact cum ar trebui să funcționeze. „Poate ar trebui să încerci să mergi altfel”, „Am văzut eu pe YouTube că se poate și așa...” Serios? Și eu am văzut pe YouTube cum să construiești o rachetă, dar asta nu mă face inginer la NASA.

Și să vă povestesc despre „binevoitori”. Acei oameni care se uită la stăpâna mea cu o expresie de milă profesională, de parcă ar fi absolvit facultatea de compătimit. „Vai, sărăcuța, dar cum te descurci?” În timp ce ea tocmai a alergat cinci kilometri, a gătit o masă pentru șase persoane și a câștigat un premiu la serviciu. Cum se descurcă? Mai bine decât voi, care vă împiedicați de propriile prejudecăți!

Zilele mele sunt pline de conversații absurde pe care le aud. Odată, cineva a întrebat-o pe stăpâna mea dacă doarme cu proteza. Serios? Următoarea întrebare ar fi fost probabil dacă își scoate și capul când se culcă. Altcineva a vrut să știe dacă proteza crește odată cu ea.

Da, evident, e ca o plantă – o udăm în fiecare zi și crește! Iar bărbații... oh, bărbații... sunt mai preocupați de funcționalitatea protezei decât de persoana care o poartă. „Dar... poți să...?” Da, dragă Sherlock al sexualității, proteza nu înlocuiește creierul sau alte părți relevante ale anatomiei. Nu e ca și cum proteza a devenit un întrerupător universal pentru tot corpul.

În toată aventura vieții, am dezvoltat un simț al umorului de-a dreptul special. Trebuie, altfel aș înnebuni. Am fost la interviuri unde potențialii angajatori se uitau la CV-ul stăpânei mele și apoi la mine, încercând să reconcilieze în mintea lor limitată ideea că poate fi cineva cu o proteză mai competent decât candidații lor „normali”.

O, și întâlnirile romantice! Dacă aș avea un leu pentru fiecare privire șocată când oamenii realizează că stăpâna mea poate avea o viață amoroasă... De parcă absența unui picior natural ar însemna absența capacității de a iubi. Știți ce e cu adevărat neatractiv? Ignoranța voastră, care pute mai rău decât orice șosetă purtată o săptămână.

Am fost la petreceri unde oamenii au încercat să evite să danseze cu stăpâna mea, presupunând că nu poate. Surpriză! Nu doar că poate dansa, dar are ritm mai bun decât majoritatea dintre voi, care aveți două

picioare stângi naturale. Și, da, proteza nu se desface la mișcări bruște.

Știți ce e cu adevărat fascinant? Cum unii oameni par să creadă că dizabilitatea e o boală contagioasă. I-am văzut cum se feresc în autobuz, cum își trag copiii deoparte, de parcă ar putea „prinde" dizabilitatea doar prin proximitate. Dragi panicați, vă asigur că singurul lucru contagios aici e prostia și văd că sunteți deja în stadiu terminal.

Am fost martor la nenumărate situații în care oamenii au presupus că stăpâna mea are nevoie de ajutor constant. „Lasă că te ajut eu!", strigă ei, năpustindu-se să deschidă uși sau să ridice lucruri, fără să întrebe dacă e necesar. Ghici, ce? Poate face singură majoritatea lucrurilor, iar când are nevoie de ajutor, știe să ceară. Revolutionary, isn't it?

Am avut privilegiul să observ lumea dintr-o perspectivă unică. Am văzut cum stăpâna mea se trezește în fiecare dimineață și își pune proteza cu aceeași naturalețe cu care alții își pun ochelarii. Am văzut-o râzând de propriile glume despre situația ei, în timp ce alții se foiau stânjeniți, neștiind cum să reacționeze. Am văzut-o adaptându-se, evoluând, depășind obstacole pe care mulți „normali" nici nu și le-ar fi imaginat.

Vreți să știți ce e cu adevărat impresionant? Nu e vorba despre cum face lucrurile „în ciuda” dizabilității. E vorba despre cum și-a integrat proteza în viața ei până a devenit la fel de naturală ca orice altă parte a corpului. E ca și cum eu, un simplu pantof, am devenit parte dintr-o poveste mult mai mare despre adaptabilitate și reziliență.

Ce e cel mai frustrant? Când oamenii folosesc expresii ca „handicapat” sau „invalid” ca insulte. Serios? În 2024? E ca și cum ai folosi un Nokia 3310 și te-ai lăuda că ești tehnologizat. Actualizați-vă vocabularul, oameni buni! Și nu, „special” nu e un eufemism mai bun. Stăpâna mea nu e „specială”, e un om normal care face lucruri normale într-un mod ușor diferit. A transformat dizabilitatea în abilitate.

Am fost prin tot felul de aventuri împreună – de la plajă (da, nisipul e un coșmar pentru orice pantof, dar mai ales pentru unul care trebuie să protejeze o proteză) până la drumeții montane. Și știți ce am observat? Că limitările sunt mai mult în mintea oamenilor decât în realitate.

Oh, și să nu începem discuția despre „privilegiile” pe care unii cred că le are o persoană cu dizabilități. „Ai loc de parcare special!” Da, și? Vreți să facem schimb? Vă dăm locul de parcare și luați și dizabilitatea la pachet? Nu? Ce ciudat... Sau „Primești pensie de

handicap!”. Fantastic! Hai să facem un experiment social – luați pensia și toate provocările care vin la pachet. Still interested? Didn’t think so.

Ca pantof pe proteză, am dezvoltat o apreciere specială pentru ironia vieții. Cum oamenii care au toate membrele intacte găsesc constant scuze să nu facă lucruri, în timp ce stăpâna mea găsește moduri să facă aproape orice își propune. Cum cei care ar trebui să fie cei mai empatici (pentru că, hey, sunt „normali” și „întregi”) sunt adesea cei mai limitați în gândire.

Aș vrea să vă povestesc despre nopțile când simte membrul-fantomă sau când se gândește la toate astea menționate deja mai sus și care o țin trează, despre momentele când proteza o irită și trebuie să zâmbească în continuare, despre zilele când totul e mai greu decât ar trebui să fie. Dar știți ceva? Nu o voi face. Pentru că ea nu se definește prin aceste momente și nici eu nu o voi face.

În schimb, vă voi spune despre râsul ei când face glume pe seama situațiilor absurde în care ne găsim, despre creativitatea ei în a găsi soluții la provocări aparent imposibile, despre puterea ei de a transforma o presupusă limitare într-o platformă pentru a educa și inspira.

Știți expresia „hai, să-mi bag piciorul!”? Ei bine, stăpâna mea chiar poate să facă asta, literalmente! Și vă spun ceva: are mai mult curaj și determinare în acel picior detașabil decât mulți dintre voi în tot corpul. Când aude pe cineva folosind această expresie ca înjurătură, zâmbește, știind că ea chiar poate să-și „bage piciorul” în orice situație care merită acest tratament.

Și sunt, probabil, cel mai bine călătorit pantof de proteză. Am simțit căldura tropicală din Miami și ritmurile fierbinți din Cuba, am bătut străzile agitate din New York (unde, surprinzător, nimănui nu-i păsa de proteză – erau prea ocupați să fie ciudați ei înșiși), am explorat templele din Thailanda, unde localnicii își arătau respectul mergând desculți (momentele mele de pauză!). Am traversat Singapore-ul ultramodern, unde tehnologia se întâlnește cu tradiția, exact ca mine – un pantof clasic pe o proteză high-tech. În Malaysia, am descoperit că ospitalitatea nu cunoaște prejudecăți, iar în Iordania am demonstrat că poți să explorezi Petra chiar și cu o proteză – da, tot drumul acela! Ironic, nu? În timp ce „normalii” căutau scuze să stea acasă, noi traversam continente și colecționam ștampile în pașaport. Așa că data viitoare, când vă gândiți că dizabilitatea e o limitare pentru călătorii, amintiți-vă de mine – un simplu pantof care a văzut mai multe colțuri

ale lumii decât majoritatea pantofilor „normali” la un loc.

Am învățat că „normal” e un concept la fel de fluid ca și mercurul – strălucitor la suprafață, dar toxic dacă încerci să-l ții prea strâns. Am învățat că adaptabilitatea e mai valoroasă decât perfecțiunea și că umorul e cel mai bun răspuns la ignoranță.

Și, mai presus de toate, am învățat că un handicap fizic e mult mai ușor de depășit decât un handicap mental autoimpus. Ironic, nu? Eu, un simplu pantof, înțeleg mai multe despre condiția umană decât mulți oameni „întregi”.

Așa că, data viitoare când vedeți pe cineva „diferit”, opriți-vă și gândiți-vă: poate că diferența nu e în ei, ci în modul limitat de a privi lumea. Și dacă tot vreți să judecați pe cineva, măcar faceți-o după standarde corecte, nu după câte membre are, ci după câtă viață pune în fiecare pas.

La urma urmei, sunt doar un pantof care a avut norocul să învețe că viața nu e despre cum arăți mergând, ci despre cât de departe ajungi, indiferent de cum alegi să faci această călătorie.

Cu sinceritate și mult sarcasm,

Pantoful stâng

(Cel care dansează diferit, dar dansează oricum)

P.S.: și nu, nu sunt „special” pentru că sunt purtat pe un picior atipic. Sunt doar un pantof care a avut șansa să vadă lumea dintr-o perspectivă unică. Și, credeți-mă, priveliștea e mult mai interesantă de aici.

Epilog
Hai, să-mi bag piciorul și mai tare!

Așadar, am ajuns la finalul unei călătorii care nu s-a dovedit nici pe departe așa cum o proiectasem în copilărie. Viața a avut alte planuri, iar eu... ei bine, eu am învățat să dansez prin absurdul fiecărei zile, mai ales când părea că pașii mă poartă în altă direcție.

Poate că întreaga aventură a fost un mod prin care viața mi-a demonstrat că echilibrul perfect e mai degrabă o invenție decât o realitate. În loc să caut stabilitatea, am învățat să mă bucur de oscilații, de câte un pas mai nesigur sau o lovitură zdravănă care să mă trezească. În toate aceste povești, mi-am dat seama că nu handicapul e cel care te limitează, ci neputința de a râde de el. Iar dacă există ceva de care sunt sigură acum, e că singurul lucru cu adevărat „defect” e lipsa de imaginație.

Acum, la sfârșit, îmi dau seama că totul a fost un îndemn continuu să-mi bag piciorul, să râd și să iau

viața ca pe o provocare constantă de creativitate. Și, deși știu că mai am multe de învățat, aș zice că deja am câștigat. Căci în loc să caut victorii împotriva provocărilor, am făcut pace cu ele și le-am luat de braț ca pe vechi prieteni.

Dragi cititori, dacă ați ajuns până aici, știți deja că puterea stă în a îmbrățișa ceea ce și cine suntem, chiar și atunci când viața ne îmbrâncește la marginea trotuarului în Viena, fără niciun imbus la îndemână. Căci, până la urmă, hai să ne băgăm piciorul în toate acele bariere! O lume fără limitări e departe, dar o viață fără limitări autoimpuse e ceva ce merită explorat în fiecare zi.

Mulțumiri

În această călătorie neconvențională pe care am numit-o viață am avut norocul să fiu înconjurată de oameni și experiențe care m-au format, m-au provocat și, în cele din urmă, m-au ajutat să devin versiunea nonconformistă a mea însămi pe care o vedeți astăzi. Aceste mulțumiri sunt pentru ei – piesele esențiale ale puzzle-ului meu personal.

Mulțumesc, în primul rând, mamei mele – o forță a naturii îmbrăcată în haină de părinte. Îți mulțumesc pentru că nu te-ai dat niciodată bătută pentru educația pe care ai insistat să mi-o oferi, văzând în mine un potențial pe care poate nici eu nu-l vedeam. Prin determinarea ta obsesivă și mâna ta de fier, ai reușit nu doar să mă formezi pe mine, ci să te reinventezi și pe tine. Deși această carte nu cuprinde nici pe departe complexitatea vieții tale, sper că într-o zi propria ta poveste va ieși la lumină, la fel de puternică și inspirațională cum ești tu.

Tatălui meu, aparent dur, dar cu o inimă mai moale decât a lăsat vreodată să se vadă. Îți mulțumesc, tati, pentru momentele în care m-ai „scăpat din vedere” în mod intenționat, oferindu-mi șansa de a mă simți normală și neîngrădită. Acele momente de libertate au fost lecții de încredere deghizate în aparentă neglijență.

Societății noastre pestrițe – un amestec haotic de prejudecăți și oportunități – îți mulțumesc pentru fiecare provocare. Fiecare obstacol, fiecare privire sceptică, fiecare „nu poți” a fost combustibilul perfect pentru motorul meu de „ba pot”. M-ai învățat că locul meu nu este predefinit, ci creat prin voință și determinare.

Tuturor celor care au avut încredere în mine, care m-au susținut și au văzut dincolo de aparențe, vă sunt profund recunoscătoare. Ați fost oglinda care mi-a arătat valoarea când eu însămi nu o vedeam. M-ați alipit grupului când ar fi fost mai ușor să mă excludeți, m-ați făcut să mă simt valoroasă când societatea sugera contrariul.

În mod special, mulțumesc celor care au avut abilitatea remarcabilă de a vedea ce este în mine, nu prin mine. Ați fost arheologii sufletului meu, dezgropând comori pe care nici nu știam că le posed.

Această carte – această viață nonconformistă – este rezultatul unei orchestre întregi de influențe, provocări și sprijin. Fiecare dintre voi a contribuit cu o notă unică la simfonia vieții mele. Unele note au fost armonioase, altele discordante, dar toate au fost necesare pentru a crea melodia unică, aceea care sunt eu.

Pentru cei care vor citi această carte, sper că veți găsi în ea nu doar povestea mea, ci și reflexii ale propriilor voastre lupte și triumfuri. Suntem, la urma urmei, cu toții nonconformiști în felul nostru unic.

Și, în final, îmi mulțumesc mie însămi pentru că am avut curajul să fiu diferită, puterea de a persevera și înțelepciunea de a transforma fiecare provocare într-o oportunitate de creștere. Nonconformismul meu nu este doar despre corp, nonconformismul meu nu este doar un act de rebeliune, ci o declarație de autenticitate. Și felicitări mie, în avans! Nu știu ce o să urmeze, dar știu că voi câștiga.

Această carte este dedicată tuturor celor care au curajul să fie ei înșiși într-o lume care încearcă constant să-i transforme în altceva. Fiți nonconformiști, fiți autentici, fiți voi!

Va urma